

ΙΩΗΛ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (+)
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Πηγή: Αντιαιρετικόν Εγκόλπιον
Ε' ΕΚΔΟΣΙΣ-ΑΘΗΝΑΙ 2002
ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το «Ημερολογιακόν Ζήτημα» από ετών τaráσσει την Εκκλησίαν. Σημείον αντιλεγόμενον έχει καταστή.

Οι Παλαιοημερολογίται διακηρύττουν απεριφράστως ότι ακολουθούν το «σωστόν», το «γνήσιον», εξ ου και αυτοκαλούνται «Γνήσιοι - Ορθόδοξοι - Χριστιανοί», Γ.Ο.Χ., φθάσαντες εις το σημείον να πιστεύουν και να διακηρύττουν ότι ο Παράδεισος είναι μόνον δι' αυτούς. Δι' ημάς δε τους υπολοίπους, τους Νεοημερολογίτας, τους «Φράγκους», τους «Σχισματικούς», τους «αιρετικούς» ως μας αποκαλούν, παραμένει η Κόλασις.

Ακόμη διακηρύττουν απεριφράστως ότι τα Μυστήριά μας είναι άκυρα, καθ' ο «άχαρα», άνευ χάριτος.

Οι του Νέου δε Ημερολογίου, ως επί το πλείστον, αδιαφορούν δια τα προαναφερθέντα, ωρισμένοι αντιδρούν, άλλοι περνούν και εις την αντεπίθεσιν και ολίγοι προβληματίζονται προ των κατηγοριών των Παλαιοημερολογιτών μη γνωρίζοντες τι να πράξουν.

Υπάρχουν λοιπόν θέματα, κατά την γνώμην μας, εις αμφοτέρας τας παρατάξεις, που άλλοτε ολίγον άλλοτε πολύ κερδίζει εξ αυτών μόνον ο Διάβολος.

Το παρόν, έργον ανέκδοτον, απάντησις εις τινα Θεολόγον Μοναχόν, του αιμνήστου Πατρός Ιωήλ Γιαννακόπουλου, γνωστού απολογητού των Ορθοδόξων θέσεων, έρχεται να ρίξη άπλετον φως εις το εν προκειμένω αντιλεγόμενον ζήτημα του Ημερολογίου και να καταστήση αναπολογήτους όλους εκείνους, οίτινες καταδικάζουν την ενέργειαν της Εκκλησίας, (ενός ζωντανού Οργανισμού), ώστε να διορθώση το Ημερολόγιον, αλλά και να διαφωτίση τους θέλοντας, ίνα ούτω ειρηνεύσουν αι συνειδήσεις και μη κερδίξη πλέον ο Διάβολος.

Το παρόν εκδίδεται εκ χειρογράφου, ευρισκομένου εις χείρας πνευματικού τέκνου του αιμνήστου Κληρικού, εις το οποίον είχε κάμει διορθώσεις τινάς ο ίδιος ο συγγραφεύς ολίγον προ της εκδημίας του (Δεκέμβριος 1966).

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Οι Παλαιοημερολογίται μου είναι άνθρωποι συμπαθείς, διότι παρ' όλην την άγνοιαν που έχουν εις το Παλαιοημερολογιτικόν ζήτημα, έχουν ζήλον και φόβον Θεού. Δια τον λόγον αυτόν δεν ηθέλησα να ασχοληθώ ούτε προφορικώς εις διάλεξίν μου τινά περί του Παλαιοημερολογιτικού ζητήματος, ούτε να γράψω και δημοσιεύσω τι περί αυτού. Εθεώρησα σκοπιμώτερον να ασχοληθώ συγγραφικώς περί τον υπομνηματισμόν της Παλ. Διαθήκης και γύρω από τους Ευαγγελικούς, Χιλιαστές και λοιπά θέματα προς διαφωτισμόν τους ευσεβούς λαού μας και ουδόλως με τους Παλαιοημερολογίτας.

Εις όμως παλαιοημερολογίτης Θεολόγος Μοναχός, αντί να ασχοληθή και αυτός με τόσας αιρέσεις που κατακλύζουν την Πατρίδα μας, ήτοι Χιλιαστές, Ευαγγελικούς κ.λ.π. και να γράψη τι κατ' αυτών, καταφέρεται καθ' ημών γραπτώς και προφορικώς, ονομάζων ημάς κακοδόξους, αιρετικούς, αβαπτίστους. Δεν αρκείται εις την γενικήν και ανώνυμον αυτήν καταφοράν καθ' ημών, αλλά κατ' επανάληψιν εις το παρελθόν έγγραψε κατ' εμού προσωπικώς και εσχάτως εις το τελευταίον βιβλίον του: «Ποία η διαφορά μεταξύ Παλαιού και Νέου Ημερολογίου» με αποκαλεί εν σελίδι 19 νεωτεριστήν, πάντα δε νεωτεριστήν **θεωρεί εν σελίδι 43 αβάπτιστον.**

Έπειτα απ' όλα αυτά, νομίζω, ότι δεν έπρεπε να σιωπήσω, διότι η σιωπή μου δύναται να θεωρηθή ως αδυναμία μου ή ως σιωπηρά συγκατάθεσις μου εις το Παλαιοημερολογιτικόν ζήτημα. Επειδή δε ο Μοναχός ούτος φέρει τον τίτλον του Θεολόγου, η σιωπή μου θα επηρεάση ακόμη περισσότερον τους αναγνώστας του βιβλίου του.

Απεφάσισα λοιπόν να απαντήσω. Και ιδού πως: Θα βασισθώ εις το τελευταίον βιβλίον του «Ποία η διαφορά μεταξύ Παλαιού και Νέου Ημερολογίου» και με την βοήθειαν του Πηδαλίου της Εκκλησίας μας και με τας γνώμας των Αγίων Πατέρων και τα δεδομένα της Εκκλησιαστικής Ιστορίας θα φέρω εις φως όλους τους παραλογισμούς και τας πλάνας του εν λόγω Μοναχού.

Και συγκεκριμένως: Επειδή ούτος α) συγχέει το νέον ημερολόγιον με το Γρηγοριανόν, το Παπικόν ημερολόγιον, β) αγνοεί τον τρόπον του κανονισμού του Πάσχα υπό της Α' Οικουμενικής Συνόδου, γ) αγνοεί τον τρόπον του εορτασμού της μεγάλης ακινήτου εορτής των Χριστουγέννων και των συναφών προς αυτήν εορτών και δ) δεν έχει ιδέαν περί παραδόσεων, Εκκλησίας και σχίσματος, θα διαιρέσω την απάντησίν μου εις τέσσαρα μέρη:

α) Ιουλιανόν και Γρηγοριανόν Ημερολόγιον, β) το Πάσχα και ο χρόνος εορτασμού του κύκλου των κινητών εορτών, γ) τα Χριστούγεννα και αι συναφείς προς αυτά ακίνητοι εορταί και δ) αι παραδόσεις της Εκκλησίας, η Εκκλησία μας και το σχίσμα.

Α' ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ο εν λόγω Μοναχός συνταυτίζει το Νέον Ημερολόγιον, το οποίον ακολουθούμεν ημείς οι Νεοημερολογίται, με το Γρηγοριανόν ή Παπικόν ή Φραγκικόν Ημερολόγιον εν σελίδι ΙΙ του εν λόγω βιβλίου του, εν ω το υπ' αυτών ακολουθούμενον Παλαιόν (Ιουλιανόν) Ημερολόγιον θεωρεί εν την αυτή σελίδι ως πατροπαράδοτον γνήσιον Εκκλησιαστικόν Ημερολόγιον.

Όχι, αγαπητέ Μοναχέ! Έχεις παχυλήν άγνοϊαν του Ημερολογίου ή εν γνώσει σου σκοτίζεις και διαστρέφεις τα πράγματα. Το νέον Ημερολόγιον, το οποίον ακολουθούμεν ημείς, δεν είναι Γρηγοριανόν, Παπικόν, Φραγκικόν, όπως το ονομάζεις συ, αλλά Ιουλιανόν. Θέλεις απόδειξιν αυτού; Άκουσον:

Πρώτον: Άνοιξε μίαν οϊανδήποτε Κοσμογραφίαν που διδάσκεται εις τας ανωτέρας τάξεις του Γυμνασίου. Θα ίδης εις το κεφάλαιον περί του Ημερολογίου την διαφοράν Γρηγοριανού και Ιουλιανού Ημερολογίου από απόψεως καθαρώς ημερολογιακής. Ιδού τι λέγει η Κοσμογραφία της ΣΤ' τάξεως του Γυμνασίου εν σελ. 5: Γνωρίζομεν ότι το έτος αποτελείται ακριβώς από 365,242217 ηλιακάς ημέρας. Η διάρκεια του πολιτικού έτους του Ιουλιανού Ημερολογίου είναι 365 ημέρας και ¼ της ημέρας, διότι ανά τέσσερα χρόνια προστίθεται μία ημέρα η 29η Φεβρουαρίου. Επομένως το Ιουλιανόν Ημερολόγιον υπερέχει, είναι μεγαλύτερον του πραγματικού έτους κατά $(365, 25-365, 242217) = 0,007783$ ηλιακάς ημέρας. Η διαφορά αύτη εντός 400 ετών ανέρχεται εις 3,1132 ημέρας ανά 400 έτη. Ίνα διορθώση το σφάλμα τούτο ο Πάπας Γρηγόριος ΙΓ', βοηθούμενος υπό του αστρονόμου LILIO, διέταξεν όπως η μετά την 4ην Οκτωβρίου 1582 ημέρα κληθή 15η Οκτωβρίου και ουχί 5η Οκτωβρίου. Ίνα δε μη εις το μέλλον επαναληφθή το σφάλμα αυτό, ώρισεν όπως εντός 400 ετών μη λαμβάνωνται 100 δισεκτα έτη, ως γίνεται κατά το Ιουλιανόν Ημερολόγιον, αλλά μόνον 97. ούτω κατά το Γρηγοριανόν Ημερολόγιον, η χρονολογία υστερεί εντός 400 ετών, μόνον κατά 0,1132 ημέρας.

Πρέπει να παρέλθουν 4.000 έτη, όπως η χρονολογία υστερήση κατά 1,132 ημέρας.

Προς διόρθωσιν του Ιουλιανού Ημερολογίου ώρισεν ο Πάπας Γρηγόριος όπως τα έτη των αιώνων (λόγου χάριν 1600, 1700, 1800) μη είναι δισεκτα, εκτός αν ο αριθμός των εκατοντάδων διαιρήται δια 4. Ούτω το έτος 1600 ήτο δισεκτον κατά το Γρηγοριανόν Ημερολόγιον, διότι ο αριθμός των εκατοντάδων 16 είναι διαιρετός δια 4, δια το Ιουλιανόν Ημερολόγιον είναι ομοίως δισεκτον, διότι ο αριθμός 1600 είναι διαιρετός δια 4. Τα έτη όμως 1700, 1800, 1900 είναι δισεκτα κατά το Ιουλιανόν Ημερολόγιον, διότι οι αριθμοί ούτοι 1700, 1800, 1900 είναι διαιρετοί δια 4, δια το Γρηγοριανόν Ημερολόγιον δεν είναι δισεκτα, διότι οι αριθμοί των εκατοντάδων 17, 18, 19 δεν είναι διαιρετοί δια 4.

Ούτω μετά πάροδον από σήμερον 1600 περίπου ετών, όσα περίπου παρήλθον από της Α' Οικουμενικής Συνόδου μέχρι σήμερον, ημείς, επειδή ακολουθούμεν το

Ιουλιανόν Ημερολόγιον και θα έχωμεν δίσεκτα έτη τα διαιρετά δια 4, θα έχωμεν νέαν διαφοράν 13 ημερών, εν ω το Γρηγοριανόν Ημερολόγιον δεν θα έχη, διότι ανά 400 έτη θα έχη 97 δίσεκτα έτη και ουχί 100.

Ιδού η διαφορά Νέου Ημερολογίου που ακολουθούμεν ημείς και του Γρηγοριανού, το οποίον ακολουθούν οι Δυτικοί από καθαρώς ημερολογιακής απόψεως! Εκείνοι θα έχουν 97 έτη δίσεκτα ανά 400 έτη, ημείς όμως θα έχωμεν 100. ο Πάπας Γρηγόριος δεν ηρκέσθη εις την ημερολογιακήν αυτήν μεταρρύθμισιν. Προσήρμωσε και το Πάσχα του προς το Ημερολόγιον του αγνοήσας το Πάσχα των Εβραίων και την απόφασιν της Α' Οικουμενικής Συνόδου σχετικήν με το Χριστιανικόν Πάσχα και το Εβραϊκόν.

Β' ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ

Εάν ανοιξώμεν το Πηδάλιον, θα ιδώμεν εις την σελίδα 9, ότι 4 σημεία είναι εκείνα τα οποία πρέπει να τηρώνται δια την εορτήν του Πάσχα!

- α) Εαρινή ισημερία.
- β) Πρώτη πανσέληνος μετά την ισημεριαν ταύτην.
- γ) Μετά το Νομικόν Πάσχα και
- δ) Η πρώτη Κυριακή μετά από όλα αυτά

Το Γρηγοριανόν ή Παπικόν Ημερολόγιον λαμβάνει υπ' όψιν του μόνον τα τρία: Εαρινήν ισημεριαν, πανσέληνον και Κυριακήν. Αγνοεί εντελώς το Νομικόν Πάσχα των Εβραίων. Ούτως οι Παπικοί συνεορτάζουν το Πάσχα των μετά των Εβραίων ή προηγούνται αυτού παρά τον 7ον Κανόνα των Αποστόλων και παρά την ιστορικήν ακρίβειαν, καθ' ην ο Κύριος ανέστη μετά το Πάσχα των Εβραίων. Ημείς όμως οι Νεοημερολογίται λαμβάνομεν υπ' όψιν και τα 4 σημεία του Πάσχα και ούτω διαφέρομεν του Γρηγοριανού ή Παπικού Ημερολογίου και Εκκλησιαστικώς. Εορτάζομεν δηλαδή το Πάσχα μας μετά το Πάσχα των Εβραίων, συμφώνως με την διάταξιν της Α' Οικουμενικής Συνόδου.

Επομένως: Ημερολογιακώς και Εκκλησιαστικώς διαφέρομεν σεις και ημείς με το Γρηγοριανόν Ημερολόγιον. Σεις και ημείς ακολουθούμεν Ημερολογιακώς και Εκκλησιαστικώς το Ιουλιανόν Ημερολόγιον!

Διατί συνταυτίζεις τελείως το Νέον Ημερολόγιον, αυτό που ακολουθούμεν ημείς, με το Παπικόν Γρηγοριανόν, αφού υπάρχη τόση μεγάλη διαφορά από Ημερολογιακής και Εκκλησιαστικής απόψεως μεταξύ των; Αλλοίμονον σου! Θα δώσης μέγαλον λόγον εις τον Θεόν. Μαντεύω την αντίρρησίν σου. Θα μου είπης: Διατί να γίνη η προώθησις των 13 ημερών; Σου απαντώ: Η προώθησις αύτη μόνη της δεν έθιξε το Ιουλιανόν Ημερολόγιον, αλλά το μηνολόγιον του Ημερολογίου τούτου. το Ημερολόγιόν μας παρέμεινεν και θα παραμείνη Ιουλιανόν. Ιουλιανόν έχετε σεις. Ιουλιανόν έχομεν και ημείς. Χώνεψέ το καλά αυτό μέσα εις το μυαλό σου. Μόνον ότι το ιδικόν μας Ιουλιανόν είναι διορθωμένον.

Και πάλιν θα μου είπης: Έστω. Διατί να μεταβληθή το μηνολόγιον του Ιουλιανού Ημερολογίου; Σου απαντώ: Γνωρίζομεν από το Πηδάλιον της Εκκλησίας μας ότι οι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου, που εκανόνισαν το Πάσχα με βάση την εαρινήν ισημεριαν, είχαν τότε εαρινήν ισημεριαν 21 Μαρτίου. Αυτό μας το λέγει το Πηδάλιον. Ιδέ σελίδα 9. Μετά την πάροδον όμως 1600 περίπου ετών από τότε

μέχρι σήμερα, εξέπεσαμε από την ημερομηνία εκείνη και εφθάσαμε να έχουμε εαρινήν ισημερίαν την 8ην Μαρτίου. Και αυτό αναφέρεται εις το Πηδάλιον. Ιδέ σελίδα 9. Με ένα πήδημα λοιπόν 13 ημερών ημείς οι λεγόμενοι «Νεοημερολογίται» έχουμε εαρινήν ισημερίαν εκείνην που είχαν οι Άγιοι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου. Ούτω έχουμε την παλαιάν ημερομηνίαν της εαρινής ισημερίας, 21 Μαρτίου, ενώ σεις έχετε την νέαν ημερομηνίαν της ισημερίας ταύτης, 8 Μαρτίου. Επομένως ημείς ακολουθούμεν την παλαιάν ημερομηνίαν, σεις την νέαν ημερομηνίαν. Ημείς πηγαίνομεν με το παλαιόν Ιουλιανόν Ημερολόγιον της Α' Οικουμενικής Συνόδου, σεις με το Νέον Ιουλιανόν Ημερολόγιον. Κατά συνέπειαν ημείς είμεθα όντως Παλαιοημερολογίται και σεις Νεοημερολογίται, διότι και πάλιν σου επαναλαμβάνω έχουμε την 21ην Μαρτίου ως εαρινήν ισημερίαν όπως είχαν οι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου, ενώ σεις εξεπέσατε και έχετε την 8ην Μαρτίου.

Θα μου είπης: Διατί ο Άγιος Νικόδημος μαζί με τον Χρυσόστομον εις τα υποσημειώσεις του Πηδαλίου, σελ. 9, καταφέρεται κατά της προωθήσεως των 10 ημερών υπό του Γρηγοριανού Ημερολογίου;

Απαντώ: Ο Ιερός Χρυσόστομος ουδεμίαν σημασίαν δίδει εις τας ημερομηνίας των εορτών ως κόπτεσθε σεις δι' αυτάς. Μας το λέγει ρητώς: «Ει τω δείνα μηνί ει τω δείνα μηνί εορτάσητε το Πάσχα ουδείς ποτέ εκολάσθη ουδέ ενεκλήθη». Ήκουσες; Εάν εορτάσωμεν την τάδε του μηνός ή την τάδε του μηνός ημέραν το Πάσχα ή άλλην εορτήν ουδείς ποτέ εκολάσθη ούτε κατηγορήθη. Εκείνο το οποίον ενδιαφέρει τον Άγιον αυτόν Πατέρα είναι ο εορτασμός του Πάσχα κατά τους ορισμούς της Α' Οικουμενικής Συνόδου. Ποίοι είναι οι όροι αυτοί; Μα τους αναλύει θαυμασίως ο Άγιος Νικόδημος εις τους υπομνηματισμούς του Πηδαλίου της Εκκλησίας μας. Ο Άγιος δηλαδή Νικόδημος καταφέρεται κατά του Γρηγοριανού Ημερολογίου εις τας υποσημειώσεις του Πηδαλίου του, διότι το Ημερολόγιον αυτό δεν λαμβάνει υπ' όψιν του το Πάσχα των Εβραίων και ούτω οι Δυτικοί εορτάζουν ενίοτε προ του Εβραϊκού Πάσχα ή μαζί με αυτό παρά τον 7ον Κανόνα των Αποστόλων και την ιστορικήν αλήθειαν, καθ' ότι ο Κύριος ανέστη μετά το Πάσχα των Εβραίων. Ιδού τι λέγει ο Άγιος Νικόδημος εις την πρώτην υποσημείωσιν αυτού του Κανόνος:

«Το να κάνη τις το Πάσχα μετά την 21ην Μαρτίου ως κάμνομεν ημείς οι Γραικοί ή μετά την 11ην Μαρτίου ως κάμνουν οι Λατίνοι δεν είναι έγκλημα. **Το να σχίση όμως την Εκκλησίαν είναι αμάρτημα ασυγχώρητον**».

Πως σχίζουν οι Δυτικοί την Εκκλησίαν; Μας το λέγουν ευθύς αμέσως τα σχόλια του ιδίου Αγίου Πατρός Νικοδήμου:

«Η ακρίβεια αύτη (του Γρηγοριανού Ημερολογίου) προξενεί δύο μεγάλας αποπίας εις τους Λατίνους το να εορτάζουν δηλαδή το Πάσχα ή μετά Ιουδαίων ή προ των Ιουδαίων».

Βλέπεις λοιπόν, αγαπητέ μου, τι λέγει το Πηδάλιον; Δεν είναι έγκλημα, δεν είναι σχίσμα, ο κατά διάφορον χρόνον εορτασμός του Πάσχα, αλλά κακόν είναι να γίνεται **το ιδικόν μας Πάσχα προ του Πάσχα των Εβραίων ή μαζί με αυτό**. Ιδού που ο Άγιος Νικόδημος εντοπίζει την κυρίαν διαφοράν Γρηγοριανού και Ιουλιανού Ημερολογίου. Να μη γίνεται το Πάσχα μας προ ή μαζί με το Πάσχα των Εβραίων. Αυτό όμως αποφεύγεται από ημάς. Διατί λοιπόν συ ταυτίζεις και συγχέεις το Νέον Ημερολόγιον με το Γρηγοριανόν; Θα μου είπης: Δεν έπρεπε να

ονομάσωμεν την 8ην Μαρτίου 21ην, ώστε να προωθήσωμεν το μηνολόγιόν μας κατά 13 ημέρας. Το Πηδάλιον μας είπεν, ως είδομεν άνω, ότι δεν είναι έγκλημα, όταν εορτάζωμεν το Πάσχα εις δύο διαφόρους χρόνους μετά την 8ην Μαρτίου ή μετά την 21ην Μαρτίου, αρκεί να γίνεται μετά το Πάσχα των Εβραίων. Πολύ περισσότερο δεν έχει ουδεμίαν σημασίαν **αφού σεις και ημείς εορτάζωμεν το Πάσχα την αυτήν ημέραν και η ημέρα αυτή είναι δι' ημάς η 22α Μαρτίου και ημείς την ονομάζωμεν 1ην Απριλίου**. Αφού δηλαδή κατά τον Ιερών Χρυσόστομον και το Πηδάλιον της Εκκλησίας, ο κατά διάφορον χρόνον εορτασμός του Πάσχα **δεν είναι έγκλημα, ουδέ καταδικη τις**, πολύ περισσότερο δεν έχει σημασίαν ο παρ' ημίν κατά τον χρόνον μεθ' υμών, αλλά κατά διάφορον ημερομηνίαν εορτασμός του, αρκεί να γίνεται μετά το Πάσχα των Εβραίων. Είδες ποία η διπλή διαφορά από Ημερολογιακής και Εκκλησιαστικής απόψεως μεταξύ Ιουλιανού και Γρηγοριανού; Ας έλθωμεν όμως να εξετάσωμεν πλατύτερον το θέμα του εορτασμού του Πάσχα.

Δεύτερον: Το Πάσχα: Εν σελίδι 14 του βιβλίου σου γράφεις δια το Πάσχα: «Οι Θεοφόροι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου ώρισαν το Πάσχα, κατ' έμπνευσιν του Παναγίου Πνεύματος, ίνα κυμαίνεται από 22 Μαρτίου μέχρι 25 Απριλίου». **Ή αγνοείς τα πράγματα ή τα διαστρέφεις εν γνώσει σου!**

Εις πρακτικά της Α' Οικουμενικής Συνόδου ουδαμού μνημονεύεται η ημερομηνία αυτή που γράφεις συ, αλλά 4 σταθερά, ως είπον και προηγουμένως, τα οποία αναφέρει το Πηδάλιον: Πρώτον: **ισημερία**. Δεύτερον: **Πανσέληνος**. Τρίτον: **Νομικόν Πάσχα**. Και τέταρτον: **Ημέρα Κυριακή**. Και επί λέξει: «Τέσσαρα τινα αναγκαία ζητούνται δια το ιδικόν μας Πάσχα. Πρώτον, ότι το Πάσχα πρέπει να γίνεται πάντοτε ύστερα από την ισημερίαν της ανοίξεως. Δεύτερον, ότι δεν πρέπει να γίνεται εις την αυτήν ημέραν με το Νομικόν Πάσχα (τα οποία ταύτα και τα δύο διορίζονται από τον 7ον Αποστολικόν Κανόνα). Τρίτον, να μη γίνεται απλώς και αορίστως ύστερα από την εαρινήν ισημερίαν, αλλά ύστερα από την πρώτην πανσέληνον, όπου τύχη μετά την ισημερίαν. Και τέταρτον, να γίνεται την πρώτην Κυριακήν ύστερα από την πανσέληνον. (Ταύτα τα δύο εκ παραδόσεως έχομεν και όχι από Κανόνα)». Πηδάλιον σελ. 9-10.

Βλέπεις, ποία είναι τα «αναγκαία», ως ονομάζεις αυτά, χρονικά σημάδια, τα «απαραίτητα», δια τον εορτασμόν του Πάσχα; Διατί λοιπόν συ θέτεις ένα μόνον όρον, την ημερομηνίαν 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου που πρέπει να κυμαίνεται το Πάσχα; Διαστρέφεις το κείμενον του Πηδαλιού, αφού ουδόλως αναφέρεται ως αναγκαίον στοιχείον του υπολογισμού του Πάσχα η ημερομηνία 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου, αλλά τα τέσσαρα «χρονόμετρα» που αναφέρθησαν: Εαρινή Ισημερία, Πρώτη Πανσέληνος, Πάσχα Εβραίων και Κυριακή.

Μαντεύω την απορίαν σου: Η ημερομηνία 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου που κυμαίνεται το Πάσχα με το Παλαιόν Ημερολόγιον ουδόλως θα ληθφή υπ' όψιν; Πως αναγράφεται αυτή εις το τέλος των Ευαγγελίων της Εκκλησίας και βάσει αυτών κανονίζονται τα Ευαγγελικά και Αποστολικά αναγνώσματα όλου του έτους;

Αγαπητέ μου, η ημερομηνία αυτή έχει την θέσιν της, όχι όμως εκείνην που της δίδεις συ. Η ημερομηνία 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου δεν είναι μοναδική χρονολογία υπολογισμού του Πάσχα, ως την παρουσιάζεις συ, αλλά Πέμπτη κατά σειράν και συμπωματική, διότι κανονίζεται από τα τέσσαρα «αναγκαία» στοιχεία: Εαρινή ισημερία. Πανσέληνος, Πάσχα Εβραίων και Κυριακή. Συνέπεσε δηλαδή, κατά την Α' Οικουμενική Σύνοδον, η εαρινή ισημερία να είναι την 21ην Μαρτίου και το

Πάσχα των Εβραίων να κυμαίνεται μέχρι 20 Απριλίου, ωρίσθη το Πάσχα μας την 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου. Εάν όμως αύριον οι Εβραίοι διορθώσουν το ημερολόγιόν των κατά 13 ημέρας και ούτω το Πάσχα των γίνη ενωρίτερον του σημερινού, τότε προκειμένου να τηρηθῆ ένα από τα 2 απαραίτητα σημεία του 7ου Αποστολικού Κανόνος (ο ορισμός δηλαδή του Πάσχα μας μετά το Πάσχα των Εβραίων) θα πρέπει να αγνοήσωμεν την ημερομηνίαν του παλαιού 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου και να μεταφέρωμεν το Πάσχα μας ενωρίτερον. Αν θελήσωμεν να εμμείνωμεν εις την ημερομηνίαν του Παλαιού Ημερολογίου 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου, θα παραβώμεν τον 7ον Αποστολικόν Κανόνα, διότι η Εκκλησία μας ανέκαθεν την πρώτην Κυριακήν μετά το Πάσχα των Εβραίων εώρταζε το ιδικόν μας Πάσχα. Θα παραβώμεν την ιστορικήν αλήθειαν, καθόσον ευθύς μετά το Πάσχα ο Κύριος ανέστη. Τούτο εξάγεται και εκ του Πηδαλίου το οποίον, ως είπομεν και ανωτέρω, λέγει τα εξής: «Το να κάμη τις το Πάσχα μετά την 21ην Μαρτίου ως κάμνουν οι Γραικοί ή μετά την 11ην Μαρτίου, ως κάμνουν οι Λατίνοι δεν είναι έγκλημα... Ασυγχώρητον είναι το σχίσμα καθ' ο εορτάζουν οι Λατίνοι μετά των Ιουδαίων ή προ αυτών». Ως βλέπεις η ημερομηνία της 21ης Μαρτίου δια την εορτήν του Πάσχα δεν έχει σημασίαν, αλλά μόνον το μετά Ιουδαίων ή προ αυτών εορτάζουν το Πάσχα. Βλέπεις λοιπόν, τι διώρισαν οι Άγιοι Πατέρες μας ως χρονολογικά σημεία του εορτασμού του Πάσχα; Έθεσαν εαρινήν ισημερίαν, πρώτην πανσέληνον, Πάσχα Εβραίων και Κυριακήν, **και όχι ημερομηνίαν 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου, ως νομίζεις συ**. Ιδού η πρώτη πλάνη σου. Αγνοείς τα τέσσερα αναγκαία σημεία, τα βασικά του Πάσχα: Εαρινή ισημερία, Πανσέληνος, Πάσχα Εβραίων και Κυριακή και αναφέρεις πέμπτον και συμπτωματικόν ως μοναδικόν όρον: 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου!

Η πλάνη σου αυτή προέρχεται από άλλην άγνοιαν. Νομίζεις ότι η ισημερία δεν είναι σταθερά και ευρίσκεις ως σταθεράν βάσιν του υπολογισμού του Πάσχα την ημερομηνίαν 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου. Δια τούτο γράφεις εν σελίδι 14: «Οι Πατέρες είχαν πλήρην επίγνωσιν ότι η ισημερία δεν είναι σταθερά... Οι θείοι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου κατεβίβασαν την ισημερίαν εις την 21ην Μαρτίου...». Ουδέποτε περίμενα από Θεολόγον να λέγη τόσον αμαθή πράγματα! Η ισημερία, αγαπητέ μου, είναι σταθερά. Δι' αυτό το Πηδάλιον την ονομάζει «μέτρον διαιρετικόν του τελείου ενιαυτού». Ιδέ σελίδα 10. Μεταβλητή είναι η ημερομηνία της εαρινής ισημερίας, διότι αυτή εις την εποχήν των Αποστόλων ήτο 22α Δρύστου, του Μαρτίου, κατά δε την εποχήν της Α' Οικουμενικής Συνόδου την 21ην Μαρτίου, και σήμερον την 8ην Μαρτίου με το παλαιόν. Τούτο αναφέρει το Πηδάλιον εις σελίδα 10. Άλλο πράγμα λοιπόν είναι η εαρινή ισημερία και άλλο η ημερομηνία της εαρινής ισημερίας. Το πρώτον, η εαρινή ισημερία, είναι σταθερόν και ως τοιούτον είναι «διαιρετικόν του τελείου ενιαυτού», το δε δεύτερον, η ημερομηνία της εαρινής ισημερίας, είναι μεταβλητόν και μετέπεσεν από 23 Μαρτίου μέχρι 8 Μαΐου. Και έπειτα γράφεις: « Οι Πατέρες κατεβίβασαν την ισημερίαν εις την 21ην μηνός Μαρτίου». Καλέ μου άνθρωπε: Οι Πατέρες κατεβίβασαν την ισημερίαν; Η ισημερία είναι σταθερά. Η ημερομηνία της κυμαίνεται. Χώρισε τα πράγματα αυτά εις το μυαλό σου και μη εντροπιάζεις το όνομα του Θεολόγου. Άλλο πράγμα είναι η ισημερία, η οποία ως σταθερά και πάλιν λέγω, κατά το Πηδάλιον, σελίς 10, είναι «μέτρον διαιρετικόν του τελείου ενιαυτού», άλλο δε η ημερομηνία της ισημερίας, ήτις κυμαίνεται.

Μετά τας δύο αυτές πλάνας σου γύρω από το Πάσχα έρχεται και τρίτη πλάνη σου. Εν σελίδι 15 γράφεις: «Τους Λατίνους ελέγχει ο θείος Χρυσόστομος ως σχισματικούς και ομολογεί ότι οι Θεόπνευστοι Πατέρες της Α' Οικουμενικής

Συνόδου ώρισαν ως ημέραν ισημερίας την 21ην Μαρτίου». Τόσον ανιστόρητος είσαι; Ο Χρυσόστομος έζησεν τον 4ον αιώνα. Πως είναι δυνατόν να ελέγχει ο Θεός αυτός Πατήρ το Γρηγοριανόν Ημερολόγιον, το οποίον έγινε έπειτα από 1100 χρόνια; Αναφέρει βέβαια το Πηδάλιον κάτι επ' αυτού. Τούτο όμως έχει ανάγκην διασαφήσεως. Δεν έπρεπε συ ως Θεολόγος να ανατρέξης εις την πηγήν, το ίδιον κείμενον του Ιερού Χρυσοστόμου, και να ίδης, τι ακριβώς λέγει ο Άγιος Πατήρ, δια να εννοήσης την συμπεπυκνωμένην αυτήν σημασία του εν τω Πηδαλίω;

Άκουσε λοιπόν να μάθης τι λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος επ' αυτού.

Επί της εποχής του Χρυσοστόμου έζων Χριστιανοί τινες, οι οποίοι, ακολουθούντες παλαιάν παράδοσιν του Αγίου Πολυκάρπου Σμύρνης, στηριζόμενοι και εις το του Αποστόλου Παύλου «Και γαρ το Πάσχα ημών υπέρ ημών ετύθη Χριστός» Α' Κορινθ. 5, 7, εώρταζον το Πάσχα κατά την 14ην του μηνός Νισάν, Μαρτίου, ότε ο Κύριος εσταυρώθη. Η Α' Οικουμενική Σύνοδος ώρισε να τελήται το Πάσχα την πρώτην Κυριακήν μετά το Πάσχα των Εβραίων, διότι μετά το Πάσχα των Εβραίων ανέστη ο Κύριος. Ούτω οι Χριστιανοί οι εορτάζοντες το Πάσχα κατά την 14ην του Μαρτίου τεσσαρεσκαίδεκατίται ονομαζόμενοι (Στεφανίδης Ιστορία 1, 101), εώρταζον μετά των Ιουδαίων και είχαν Πάσχα σταυρώσιμον. Η πρώτη Οικουμενική Σύνοδος ώρισε να γίνεται Πάσχα αναστάσιμον, την πρώτην Κυριακήν μετά το Πάσχα των Εβραίων. Ο Ιερός αυτός Πατήρ θέλει να απομακρύνη τους Χριστιανούς από το σταυρώσιμον Πάσχα και να τους οδηγήση εις το αναστάσιμον Πάσχα. Εκείνοι επιμένουν και εορτάζουν Χριστιανικόν Πάσχα συγχρόνως με τους Εβραίους και ο Ιερός Πατήρ τους ελέγχει. Και ιδού τι λέγει: «Ιδού γουν κατά τον παρόντα ενιαυτόν η πρώτη των αζύμων εις Κυριακήν ημέραν εμπίπτει και η ανάγκη πάσαν νηστεύσαι την εβδομάδα....» (Τομ. ΙΙ, 398. BAREILLE).

Εκείνοι όμως δεν ήθελον και έλεγον: «Τοσούτον ενήστευσα χρόνον και νυν μεταθήσομαι;» Ενήστευσα τόσην τεσσαρακοστήν και να μεταθέσω τώρα την εορτήν του Πάσχα; Η πρώτη Οικουμενική Σύνοδος ώρισε το Πάσχα ημέραν Κυριακήν μετά το Πάσχα των Εβραίων. Τότε ο Πατήρ τους ελέγχει: «Ει γαρ εσφάλλετο η Εκκλησία ου τοσούτον κατόρθωμα από της των χρόνων ακριβείας ην, όσον το έγκλημα από της διαιρέσεως και του σχίσματος». Επομένως ο Άγιος Πατήρ καταφέρεται κατά των Παλαιοημερολογιτών της εποχής του, διότι δεν θέλουν να τηρήσουν τον κανών της Α' Οικουμενικής Συνόδου περί του εορτασμού του Πάσχα την πρώτην Κυριακήν μετά το Πάσχα των Εβραίων. Δια τον αυτόν περίπου λόγον λαμβάνει και το Πηδάλιον τον λόγιον του Αγίου Πατρός και καταφέρεται κατά των Δυτικών, διότι εορτάζουν το Πάσχα ούτοι προ των Ιουδαίων ή μαζί με αυτούς παρά τον Κανόνα και ούτοι της Α' Οικουμενικής Συνόδου. Ουδαμού ο Ιερός Πατήρ αναφέρει ότι οι Πατέρες ώρισαν 21ην Μαρτίου την ισημερίαν. Δεν κάμνει λόγον ο Ιερός Πατήρ περί ημερομηνίας, αλλά περί εορτασμού του Πάσχα μας, μετά Πάσχα των Εβραίων εν ημέρα Κυριακή.

Πόσο λοιπόν πλανάσαι!

Τέταρτη πλάνη σου γύρω από το Πάσχα. Γράφεις εν σελίδι 39 κεφ. 51ον: «Η κατά 13 ημέρας προώθησις του ημερολογίου φέρει την εορτήν του Αγίου Γεωργίου, ούτινος η ασματική ακολουθία είναι συνυφασμένη με χαρμόσυνα τροπάρια της Αναστάσεως του Κυρίου προ του Πάσχα, όποτε η προκύπτουσα αταξία εις την Εκκλησιαστικήν διάταξιν φθάνει εις ανίερων κωμικοποίησιν της θρησκευτικής πίστεως, προς παράκαμψιν της οποίας η σχισματική Εκκλησία της Ελλάδος μεταθέτει την εορτήν ταύτην εις άλλην ημέραν μετά το Πάσχα, αλλ' όμως

αυθαιρέτως και αντικανονικώς. Σημειωτέον ότι η εορτή αυτή του Αγίου Γεωργίου κατά το Παλαιόν Ημερολόγιον συμπίπτει πάντοτε με το Πάσχα σπανιώτατα δε και κατ' αυτήν την ημέραν του Πάσχα».

Εδώ συλλαμβάνεσαι επ' αυτοφώρω ψευδόμενος ασυστόλως. Γράφεις, ότι η εορτή του Αγίου Γεωργίου κατά το Παλαιόν ημερολόγιον «συμπίπτει πάντοτε με το Πάσχα σπανιώτατα δε και κατ' αυτήν την ημέραν του Πάσχα»

Καλέ μου άνθρωπε! Αφού η εορτή του Πάσχα φθάνει το βραδύτερον την 25ην Απριλίου, ως γράφεις ο ίδιος εν σελίδι 25, και η εορτή του Αγίου Γεωργίου είναι 23 Απριλίου, δεν θα συμβή με το παλαιόν ημερολόγιον να συμπέση η εορτή του Αγ. Γεωργίου την Μ. Παρασκευήν, αν το Πάσχα φθάση το έσχατον όριον της 25ης Απριλίου, ή το Μέγα Σάββατον, αν το Πάσχα γίνη την 24ην Απριλίου; Όταν λοιπόν κατά το παλαιόν ημερολόγιον το Πάσχα έλθη τόσον αργά, 24 ή 25 Απριλίου, και η εορτή του Αγ. Γεωργίου Μ. Παρασκευήν ή το Μ. Σάββατον, τι θα κάμητε; Θα εορτάσητε την εορτήν του Αγίου Γεωργίου Μ. Παρασκευήν ή Μέγα Σάββατον; Δεν θα την μεταθέσητε και σεις την Δευτέραν του Πάσχα; «Η Εκκλησία της Ελλάδος μεταθέτει αυτήν», γράφεις, «όλως αυθαιρέτως και αντικανονικώς». Η ιδική σας μετάθεσις δεν είναι αυθαίρετος και αντικανονική;

Συνεχίζων τας ανοησίας σου λέγεις, ότι «όταν η εορτή του Αγ. Γεωργίου συμπέση προ του Πάσχα (1926-1936 κ.λ.π) έπρεπε να κάμωμεν προηγιασμένην Λειτουργίαν και να μη μεταθέσωμεν αυτήν την Δευτέραν του Πάσχα, διότι ουδείς έχει το δικαίωμα της τοιαύτης μεταθέσεως». **Σεις όμως, όταν συμπέση η 23 Απριλίου, εορτή Αγίου Γεωργίου, το Μέγα Σάββατον, διατί την μεταθέτετε; Σεις έχετε το δικαίωμα μεταθέσεως, ημείς δεν έχομεν; Δι' ημάς η μετάθεσις είναι αντικανονική, ανίερος κωμικοποιήσις! Δια σας δεν είναι; Το ίδιον τυπικόν της Εκκλησίας διατάσσει την μετάθεσιν ταύτην! Διάβασέ το καλά!**

Ναι, λέγεις, «Το Πάσχα τηρείται υπό των Νεοημερολογιτών σύμφωνα με τα ορισθέντα 4 αναγκαία σημεία που ώρισε η πρώτη Οικουμενική Σύνοδος.

Η προώθησις όμως 13 ημερών του μηνολογίου ετάραξε τον κύκλον των ακινήτων εορτών (Χριστούγεννα και τας εξ αυτών εξαρτωμένας χρονικώς εορτάς) και εορτάζομεν αυτάς εις ημέρας διαφορετικάς εκείνων τας οποίας ώρισεν ο Θεός»!!! Πρέπει λοιπόν να ίδωμεν βάσει της Αγίας Γραφής και των Πατέρων της Εκκλησίας, αν αι εορταί αυταί, δηλ. των Χριστουγέννων και αι εξ αυτών εξαρτώμεναι εορταί, είναι υπό του Θεού ωρισμένοι χρονικώς ή ο καθορισμός των έχει άλλην πηγήν.

Γ'. ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΑΙ ΣΥΝΑΦΕΙΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΑ ΑΚΙΝΗΤΟΙ ΕΟΡΤΑΙ

Φροντίζεις να αποδείξης τον ακριβή χρόνον των εορτών των Χριστουγέννων, Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, Γεννήσεως του Προδρόμου, Υπαπαντής του Σωτήρος και Περιτομής εκ της εμφανίσεως του Αρχαγγέλου εις τον Ζαχαρίαν, τον πατέρα του Προδρόμου, κατά την 23ην Σεπτεμβρίου. Και γράφεις:

«Εις το κατά Λουκάν Ευαγγέλιον Α' 8-24: «Εγένετο δεν εν τω ιερατεύειν αυτόν (τον Ζαχαρίαν) εν τη τάξει της εφημερίας αυτού έναντι του Θεού κατά το έθος της ιερατίας έλαχε του θυμιάσαι, εισελθών εις τον ναόν του Κυρίου...» Αι ημέραι αύται, καθ' ας έλαχεν ο Ζαχαρίας να ιερατεύη και είδε τον Γαβριήλ, είναι αι ημέραι

της εορτής της Σκηνοπηγίας κατά την παράδοσιν. (Όρα μηνολόγιον μεγάλου Ωρολογίου 23 Σεπτεμβρίου και Χρυσοστόμου: Λόγος εις το γενέθλιον του Σωτήρος, Γαλανού β' σελίδα 917-925). Ότε λοιπόν ετελείωσεν η εορτή της Σκηνοπηγίας, δηλαδή κατά την 23ην Σεπτεμβρίου, εγένετο η σύλληψις του τιμίου Προδρόμου κατά την 23ην Σεπτεμβρίου, κανονισθείσα όντως υπ' αυτού του Θεού δι' αγγελικής οπτασίας. Η 23η λοιπόν Σεπτεμβρίου είναι η εορτή της συλλήψεως του Αγίου Προδρόμου ορισθείσα από αυτόν τον Θεόν». (Κεφ. 8ον σελίς 19-20). Αφού δηλαδή η εμφάνισις του Αγγέλου έγινε κατά την 23ην Σεπτεμβρίου, «τω έκτω μηνί» (Λουκ. Ι, 26) εφάνη ο Αρχάγγελος εις την Θεοτόκον, άρα έχομεν τον Ευαγγελισμόν της Θεοτόκου την 25ην Μαρτίου. Κατά συνέπειαν μετά 9 μήνας θα έχωμεν την Γέννησιν του Σωτήρος, ήτοι την 25ην Δεκεμβρίου και την Υπαπαντήν του Σωτήρος την 2αν Φεβρουαρίου, την Γέννησιν του Προδρόμου 23 Ιουνίου».

Ερωτάται όμως: Είναι ακριβής ο χρονικός προσδιορισμός δια την εμφάνισιν του Αγγέλου εις τον Πατέρα του Προδρόμου την 23ην Σεπτεμβρίου; Κάμνεις χρήσιν της Γραφής, της Παραδόσεως και κυρίως του Ιερού Χρυσοστόμου. Εις αυτά θα στηριχθώ και εγώ.

Εν πρώτοις ο ιερός Χρυσόστομος δεν ορίζει ημέραν του μηνός, ημερομηνίαν, ως κάμετε σεις, αλλά μήνα Σεπτέμβριον εις την σχετικήν ομιλίαν του περί του Ευαγγελισμού του Ζαχαρίου. Πλην αυτού: Ο Ιερός Χρυσόστομος ομιλεί περί του Ζαχαρίου του πατρός του Ιωάννου (εν σελ. ΙΙΙ, 6000 BAREILLE), ότι ήτο Αρχιερεύς και ως τοιούτος εισήλθεν εις τα Άγια των Αγίων κατά την εορτήν της Σκηνοπηγίας. Τιμώνμεν και σεβόμεθα απολύτως τον Άγιον Πατέρα. Η γνώμη ούτως αύτη δεν φαίνεται να έχη ισχυρά στηρίγματα.

Ας ίδωμεν τι περί του θαύματος τούτου μαρτυρεί η Γραφή και οι Πατέρες.

Και πρώτον η Αγία Γραφή:

Εις τα Άγια των Αγίων εισήρχετο ο Αρχιερεύς άπαξ του έτους κατά τον έβδομον μήνα. Ο Ζαχαρίας όμως δεν ήτο Αρχιερεύς, αλλά ιερεύς. Μας το λέγει ρητώς ο Λουκάς: «εν ταις ημέραις Ηρώδου του βασιλέως της Ιουδαίας, Ιερεύς τις ονόματι Ζαχαρίας εξ εφημερίας Αβιά» Λουκ. 1, 5. Βλέπεις ο Ζαχαρίας ονομάζεται Ιερεύς. Εκτός της ρητής αυτής δηλώσεως, ότι ο Ζαχαρίας ούτος ήτο Ιερεύς, ανήκεν εις την εφημερίαν Αβιά, Λουκ. 1, 5, 8, γνωρίζομεν ότι η εφημερία Αβιά είναι ιερατική τάξις του Αβιά, ήτις κατά το Α' Παραλ. ΚΔ, 10 ήτο όγδοη εν τη ιερατική τάξει. Πως λοιπόν ο ιερεύς Ζαχαρίας έγινε Αρχιερεύς, ώστε να εισέλθη εις τα Άγια των Αγίων, δεν δυνάμεθα να το εννοήσωμεν.

Αλλ' έστω. Ας δεχθώμεν, ότι η αναγγελία της γεννήσεως του Προδρόμου εις τον πατέρα του Ζαχαρίαν, έγινε τον έβδομον μήνα και ο ιερεύς Ζαχαρίας ήτο Αρχιερεύς! Πως θα ορισθή βάσει του υπολογισμού αυτού η 23η Σεπτεμβρίου ως ημέρα εμφανίσεως του Αγγέλου προς τον Ζαχαρίαν; Πως δηλαδή θα προσαρμοσθή το Ιουλιανόν ημερολόγιον, που ακολουθούμεν σήμερα και το οποίον ήρχισε το έτος 45 π.Χ., με το Εβραϊκόν ημερολόγιον το οποίον είχε σεληνιακούς μήνας και ηλιακά έτη; Είναι γνωστόν, ότι έκαστον ηλιακόν έτος έχει δώδεκα σεληνιακούς μήνας και 11 ημέρας. Προς συμπλήρωσιν λοιπόν των 11 ημερών ανά 2 ή 3 έτη οι Εβραίοι προσέθετον ένα σεληνιακόν μήνα και είχαν έτος με 13 μήνας. Ο 13ος μήνας ωνομάζετο ΒΕ - Αδάρ, δεύτερος Αδάρ. Ούτω τα έτη των Εβραίων διέφερον κατά 11 ημέρας το πρώτον του δευτέρου και κατά 20 ημέρας το πρώτον του τρίτου. Ανά 2 ή 3 έτη προσέθετον ένα ολόκληρον μήνα. Εκείνο δηλαδή το οποίον

κάννομεν ημείς με το Ιουλιανόν Ημερολόγιον προσθέσαντες 13 ημέρας έπειτα από 1600 περίπου έτη, το έκαμον οι Εβραίοι προσθέτοντες ένα μήνα ανά δύο ή τρία έτη. Μέσα λοιπόν εις αύτην την ανωμαλίαν σεληνιακών μηνών και ηλιακού έτους παρ' Εβραίοις, πως είναι δυνατόν να ευρεθή, βάσει του υπολογισμού, ώστε να συμπέση, η ημέρα του εξιλασμού παρ' Εβραίοις με την 23ην Σεπτεμβρίου με το Ιουλιανόν ημερολόγιον; Είναι αδύνατον! Τούτο καταφαίνεται και από τους πατέρας της Εκκλησίας και από αυτόν τον Ιερών Χρυσόστομον, οι οποίοι ηγνοούν την ημέραν της Γεννήσεως του Χριστού! Και ιδού:

Δεύτερον. Η παράδοσις των Πατέρων

Α'. Εν Ιερουσαλήμ: Ο ασκητής Κοσμάς Ινδικοπλεύστης ζήσας το 500-550 μ.Χ. γράφει εν Ε' Χριστιανική τοπογραφία (Ε.Π. 88, 9-477): «Οι Ιεροσολυμίται τοις Επιφανίοις ποιούσιν την Γένναν». Οι Χριστιανοί δηλαδή των Ιεροσολύμων κατά τα Επιφάνια, ήτοι την 6ην Ιανουαρίου, εώρταζον την Γέννησιν του Χριστού. «Εκ στοχασμού πιθανού ουκ ακριβώς δε ποιούσι τοις Επιφανίοις». Εώρταζον, λέγει ο ίδιος, τα Επιφάνια την 6ην Ιανουαρίου όχι από εξηκριβωμένα ιστορικά δεδομένα, αλλά από πιθανότητας. (Κοντογόνου Εκκλησιαστική Ιστορία σελίς 621). Το ίδιον συμβαίνει και δια την εορτήν των Χριστουγέννων, την οποίαν συνεώρταζον μετά των Θεοφανείων. Δεν είχαν δηλαδή ιστορικάς μαρτυρίας ούτε περί της ημερομηνίας της Γεννήσεως του Χριστού. Η μετά της εορτής των Επιφανείων σύνδεσις της Γεννήσεως του Χριστού καταφαίνεται και εκ τούτου, ότι εν τη Εκκλησία των Ιεροσολύμων η σχετική Θεία Λειτουργία ετελείτο εν τω Σπηλαιώ της Βηθλεέμ» (MIGNE 64, 44) (Στεφανίδου Τ.Α. 104). Ιδού μαρτυρία του Αγίου αυτού ασκητού μαρτυρούντος, ότι ηγνούν οι Χριστιανοί της Ιερουσαλήμ την εορτήν των Χριστουγέννων, ως ιδιαιτέραν εορτήν.

Β'. Εν Αιγύπτω: Ο Μοναχός Ιωάννης Κασσιανός 365 μ.Χ. ιδρυτής πολλών Μονών εν Σικελία εν COLLATIONES PATRUM «διαλέξεις Πατέρων» X 2, γράφει: INRA AEGYPTI REGIONEM MOS ISTE ANTIQUA TRADITIONE SERVATUR, UT PERACTO EPIPHANIORUM DIE, QUAM PROVINCIAE ISTIUS SACERDOTES VEL DOMINICI BAPTISMI VEL SECUNDUM CARNEM NATIVITATIS ESSE DEFINIUNT, ET IDCIRCO UTRIYSQUE SACRAMENTI SOLEMNITATEM NON BIFARIE, UT IN OCCIDIUS PROVINCIIS SED SUB UNA HUIUS DIEI FESTIVITATE CONCELEBRANT (REAL ENCYKLOPADIE τομ. 16ος σελίς 690).

«Εν τη χώρα δηλ. της Αιγύπτου η αρχαία αύτη συνήθεια επεκράτησε, όπως κατά την ημέραν της τελετής των Θεοφανείων, ην της επαρχίας ταύτης οι ιερείς ορίζουν είτε ως ημέραν βαπτίσεως του Κυρίου είτε ως ημέραν γεννήσεως Αυτού και ούτω εκατέρας την ιεράν επισημότητα ουχί διπτώς (εις δύο διαφόρους ημέρας ως εις τας επαρχίας της Δύσεως γίνεται), αλλά εν μια ημέρα δι' εορτής πανηγυρίζουν». Επομένως και εν Αιγύπτω τα Χριστούγεννα εωρτάζοντο το 365 μ.Χ. κατά την εορτήν των Θεοφανείων!

Γ'. Εν Αλεξανδρεία: Ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς Στρωμ. Α' κεφαλ. κα', γράφει, ότι άλλοι μεν την κε' του μηνός Παχών (20 Μαΐου), άλλοι δε την κδ', ή κε' του Φαρμουθί (19 ή 20 Απριλίου) ετοποθέτουν την Γέννησιν του Χριστού. (Εκκλησ. Ιστορία Κοντογόνου σελίς 32-33).

Δ' Εν Κύπρω: Ο Άγιος Επιφάνιος αρχάς του 3ου αιώνας γράφει εις το κατά αιρέσεων ΝΑ, 29: «Ημέρα Επιφανίων, ότε εγεννήθη εν σαρκί ο Κύριος» (Ε.Π. τομ. 41-43). (Κοντογόνου Εκκλησιαστική Ιστορία σελίς 621). Επομένως και εν Κύπρω η

Γέννησις του Χριστού εωρτάζετο την ημέραν των Θεοφανείων, την 6ην Ιανουαρίου.

Ε'. Εν Κωνσταντινοπόλει: Μη υπαρχούσης έτι εορτής ίδιας Χριστουγέννων, την 6ην Ιανουαρίου εορτήν των Θεοφανείων εωρτάζετο η Γέννησις του Σωτήρος», γράφει ο Μπαλάνος εν τη Πατρολογία του σελίς 312 εις τον βίον του Αγίου Γρηγορίου του Ναζιανζηνού, όστις πρώτος εισήγαγε την ιδιαίτεραν εορτήν των Χριστουγέννων την 25ην Δεκεμβρίου το 379 μ.Χ. (Ε.Π. 36, 312-356).

ΣΤ'. Εν Αντιοχεία: Η εορτή των Χριστουγέννων εισήχθη την 25ην Δεκεμβρίου του έτους 386 μ.Χ. υπό του Χρυσοστόμου. Ο ίδιος Πατήρ γράφει: «Την Γενέθλιον ημέραν του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού άδηλον μεν έτι ούσαν, προ δε ολίγων ετών γνωρισθείσαν των από της Δύσεως ελθόντων και αναγγελιάντων, ούπω δέκατον έτος, εξ ου δήλη και γνώριμος ημίν αύτη η ημέρα γεγένηται». (BAREILLE τόμ. 3ος, 592).

Επομένως Αίγυπτος, Αλεξάνδρεια, Παλαιστίνη, Βυζάντιον, Αντιόχεια επί 300 και πλέον έτη ηγνόουν την ημέραν του Δεκεμβρίου ως ημέραν εορτής των Χριστουγέννων· ούτε ο Άγιος Κοσμάς, ούτε ο Άγιος Επιφάνιος, ούτε ο Άγιος Χρυσόστομος εγνώριζον προηγουμένως αυτήν. Μόνον εν Ρώμη ήτο γνωστή ως ημέρα εορτής των Χριστουγέννων η ημέρα αύτη, 25η Δεκεμβρίου.

Ο Ιερώνυμος (345 μ.Χ.) γράφει:

«EPIPHANIORUM DIES NON, UT CUIDAM PUTAI, NATALIS IN CARNE, TUNC ENIM AL CONDITUS EST ET NON APPARUIT».

«Η ημέρα των Θεοφανείων δεν είναι ως νομίζουν τινές, η κατά σάρκα γέννησις (του Κυρίου), διότι τότε (κατά την γέννησιν) κεκρυμμένος ήτο και ουχί φανερός» (Κοντογόνου, Εκκλησιαστική Ιστορία 621). Εδώ ο Ιερώνυμος χωρίζει Χριστούγεννα και Θεοφάνεια. Αλλά και εκεί, εν Ρώμη, δεν εωρτάζετο η γέννησις του Κυρίου προ του 334-357 μ.Χ. Προ της χρονολογίας ταύτης δεν απαντά ουδεμία εορτή των Χριστουγέννων. Και αυτή η εορτή των Θεοφανείων εισήχθη το 300 μ.Χ. δια λόγους πολεμικούς - δογματικούς. (Ιδέ Στεφανίδου Ιστορίαν Τ. Α' 104).

Συμπέρασμα: Τριακόσια χρόνια από του Χριστού μέχρι του Χρυσοστόμου, Γρηγορίου, Επιφανίου, ουδαμού φαίνεται η εορτή των Χριστουγέννων! Λέγεις, ότι αι εορταί Χριστούγεννα και λοιπαί έχουν ορισθή υπό του Θεού. Εάν η Γέννησις του Χριστού είχε ορισθή υπό του Θεού, θα ήτο γνωστή εις την αρχαίαν Εκκλησίαν. Διατί προ του 300 μ.Χ. ουδαμού αναφαίνεται ως ιδιαίτερα εορτή αγομένη την 25ην Δεκεμβρίου; **Διατί μέχρι το 300 μ.Χ. την εώρταζον οι Χριστιανοί της Παλαιστίνης, της Αιγύπτου, της Κύπρου την 6ην Ιανουαρίου κατά τα Θεοφάνεια;**

Εάν η 25ην Δεκεμβρίου ήτο έκπαλαι γνωστή ως ημέρα Γεννήσεως του Χριστού και είχε ορισθή υπό του Θεού, διατί ο Ιερός Χρυσόστομος να ομιλή περι εορτής νέας, ήτις εισήχθη μόλις προ δεκαετίας;

Και τώρα σε ερωτώ: Ποίος γνωρίζει καλλίτερα την εορτήν των Χριστουγέννων, συ που την ορίζεις εις την 25ην Δεκεμβρίου ακριβώς ή η αρχαία Εκκλησία η οποία την ηγνώνει επί 300 έτη; Είσαι ανώτερος συ του Αγίου Επιφανίου, Επισκόπου Κύπρου, του ασκητού Κοσμά Ινδικοπλεύστου, του περιφήμου Μοναχού

Κασσιανού, οι οποίοι μαρτυρούν, ότι αι Εκκλησΐαι Κύπρου, Αιγύπτου, Παλαιστίνης, εώρταζον την 6ην Ιανουαρίου;

Εΐσαι ανώτερος του Χρυσοστόμου, ο οποίος ρητώς έλεγεν, όταν εξεφώνει τον λόγον του εις τα Χριστούγεννα, ότι μόλις προ 10 ετών εισήλθεν η εορτή αύτη; Πως λοιπόν καταφέρεσαι εναντίον μου και με ονομάζεις νεωτεριστήν εις το βιβλίον σου, διότι γράφω εις το βιβλίον μου «Ζωή Χριστού», ότι η εορτή της Γεννήσεως του Χριστού κατά την 25ην Δεκεμβρίου δεν ωρίσθη ιστορικώς, αλλά δογματικώς; Αντικατέστησαν δηλαδή οι Πατέρες την εθνικήν ειδωλολατρικήν εορτήν του χειμερινού ηλιοστασίου με την Γέννησιν του νέου Ηλίου της Δικαιοσύνης του Χριστού.

Την γνώμην ταύτην τονίζουν και οι Πατέρες της Εκκλησίας. Ο Άγιος Αμβρόσιος παραβάλλων την εορτήν της Γεννήσεως του Χριστού προς την ειδωλολατρικήν εορτήν του ηλίου του χειμερινού ηλιοστασίου γράφει: «BENE QUODAM MODO SANCTUM HUNC DIEM NATALIS DOMINI SOLEM NOVUM VULGUS APPELATI». Καλώς την ιεράν ταύτην ημέραν γενέθλιον του Κυρίου νέον 'Ηλιον ο λαός καλεί». (SERMONI IN APP. BENED. P. 393 REAL ENCYKLOPADIE τόμος 16ος 690). Και ο Μάξιμος (επίσκοπος) Τουρίνου ρήτωρ του Ε' αιώνας (MIGNE P. L. 57, 221-832) λέγει ότι ο Χριστός εγεννήθη κατά τας εθνικάς εορτάς, ίνα αντικαταστήση ταύτας.

Ο ιερός Αυγουστίνος λέγει ότι: «Οι Χριστιανοί εορτάζουν την Γέννησιν του Χριστού, όχι ως άπιστοι ένεκα του ηλίου, αλλά ένεκα του Δημιουργού του ηλίου» (REAL ENCYKLOPADIE τόμος 16ος σελίς 690). Ιδέ και Εκκλησιαστικήν Ιστορίαν Στεφανίδου 1, 10. Ο Άγιος Προυδέντιος 348-405 μ.Χ. εν ύμνω αυτού εις την Γέννησιν του Κυρίου λέγει:

QUID EST QUOD ARCTUM CIRCULUM SOL JAM RECURRENS DESERIT? (REAL ENCYKLOPADIE τόμος 16ος σελίς 690). «Τι είναι εκείνο, το οποίον τον κύκλον (αστερισμόν) της άρκτου ο ήλιος ήδη διατρέχων εγκαταλείπει; Ο Χριστός δεν γεννάται εν τη γη, όστις αυξάνει τον δρόμον του φωτός;». Ομοίως εκφράζεται ο ιερός Παυλίνος ο Επίσκοπος Νόλης ζήσας κατά το 400 μ.Χ. (Ποίημα XIV, 15.P. 382 ED. MURATORI) NAM POST SOLSTITIUM GUO CHRISTUS CORPORE NATUS SOLE NOVO GELIDIAE MUTAVIT TEMPORA BRUMAE PROCEDENTE DIE SECUM DECRESCERE NOCTES JUSSIT. (REAL ENCYKLOPADIE τόμος 16ος σελίς 690). «Μετά την τροπήν του ηλίου, ότε Χριστός σωματικώς εγεννήθη, κατά τον νέον ήλιον μετέβαλε τας ψυχράς ημέρας του χειμερινού ηλιοστασίου και διέταξε τη επιούση ημέρα αι νύκτες να μειώνωνται μετ' αυτού».

Βλέπεις την ιστορίαν της Εκκλησίας;

Ναι, θα μου ειπής. Επεκράτησεν όμως η ημερομηνία αύτη και έπρεπε ως παράδοσις της Εκκλησίας να τηρήται.

Έχεις μεγάλην σύγχυσιν περί παραδόσεως και Εκκλησίας. Ας έλθωμεν λοιπόν και εις το ζήτημα αυτό.

Δ' ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΑ - ΣΧΙΣΜΑ.

Εκείνο εις το οποίον έχεις πάθει μεγάλην σύγχυσιν είναι εις τας παραδόσεις, την Εκκλησίαν και το σχίσμα. Συμπνίγεις την Εκκλησίαν μέσα εις τας παραδόσεις και νομίζεις ότι η Εκκλησία διευθύνεται μόνον με τας παραδόσεις της και πάσα παρέκκλισις απ' αυτών αποτελεί σχίσμα. Εν τοιαύτη περιπτώσει πρώτος

σχισματικός είσαι συ, διότι παραβαίνεις Αποστολικάς, Πατερικάς και Συνοδικάς παραδόσεις και Κανόνας ουκ ολίγους.

Πρώτον: Παραδόσεις και Εκκλησία. Ο Απόστολος Παύλος λέγει: «Εάν ανήρ τις κομά ατιμία αυτώ εστι» Α' Κορινθ. 11, 14. Άνδρας ο οποίος φέρει κόμην είναι άτιμος. Αι Αποστολικάι διαταγαί Α'. 3 ΜΙΓΝΕ 1564-5 διατάσσουν να κόπτωμεν την κόμην: «την τρίχα της κόμης συγκόπτειν και καθαίρειν αυτήν... ουκ έξεστί σοι τρέφειν τας τρίχας της κεφαλής σου». Ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς καταφέρεται κατά της κόμης ονομάζων το τρόπον αυτόν πορνικόν. «Πορνικός ο τρόπος και άθεος...». Κλήμης Αλεξ. Παιδ. Γ' 3 ΜΙΓΝΕ 8, 577.

○ Άγιος Επιτάφιος ΜΙΓΝΕ 42, 765-8. «Αλλότριόν εστι της καθολικής Εκκλησίας κόμη εκτεινομένη... ανήρ ουκ οφείλει κομάν».

○ Ιερώνυμος συνιστά να αφήνωμεν την κόμην τόσον μόνον, ώστε να καλύπτεται το δέρμα της κεφαλής, την δε άλλην να αποκόπτωμεν. ΜΙΓΝΕ Ρ. Λ. 25, 437.

Κατά τον 11ον αιώνα ο περίφημος Αρχιεπίσκοπος Θεσ/νίκης Ευστάθιος κανονίζει τους Μοναχούς φέροντας κόμην λέγων: «Οι πλείους παρανομείτε κανταύθα τρέφοντες κόμην...» Την κόμην μας καταδικάζουν όχι μόνον αι φωναί των αγίων ανδρών, αλλά και οι κανόνες και δη ο 22ος, 42ος και 96ος της 6ης Οικουμενικής Συνόδου. Και τα διάφορα χειροτονικά αυτό διακελεύσουσι: «Προσαγόμενος τω αρχιερεί (ο αναγνώστης) κείρεται σταυροειδώς, είτα τέλειον υπό τινος κληρικού κείρεται».

Αφού θέλεις να είσαι πιστός τηρητής όλων των αρχαίων παραδόσεων, διατί τρέφεις κόμην και δεν κουρευέσαι; Που είναι η τήρησις των παραδόσεων και των Κανόνων της Εκκλησίας; Διατί τους παραβαίνεις; Είσαι σχισματικός! Πρέπει να κουρευθής, αν θέλης να τηρήσης πιστώς τους Κανόνας και τας παλαιάς παραδόσεις και μάλιστα την Αποστολικήν διαταγήν του Παύλου Α' Κορινθ. 11, 14.

Δεύτερον: Σχετική με την κουράν της κόμης είναι η αρχαιοτάτη παπαλήθρα, την οποίαν είχεν η παλαιά Εκκλησία, αλλά σήμερα δεν υπάρχει. Και συγκεκριμένως: Εις το Πηδάλιον της Εκκλησίας μας ο Άγιος Νικόδημος ερμηνεύων τον ΚΑ' Κανόνα της 6ης Οικουμενικής Συνόδου ομιλεί περί παπαλήθρας των Κληρικών. «Η παπαλήθρα αύτη ήτο μία στρογγυλοειδής κουρά των εν τη κορυφή τριχών της κεφαλής παρομοία με στέφανον. Τούτο ήτο έθος, παράδοσις όλης της Εκκλησίας, ως βεβαιούται από τον 21ον Κανόνα της 6ης Οικουμενικής Συνόδου και από τους Αγίους Πατέρας. Ο Άγιος Ιερώνυμος γράφων προς τον Αυγουστίνον λέγει: «Παρακαλώ την στεφάνην σου». Ομοίως και ο Αυγουστίνος έγραφε προς τον Επίσκοπον Προκουλιανόν: «Μα την υμετέραν στεφάνην». Η στεφάνη αύτη ήτο το διακριτικόν γνώρισμα των Κληρικών». Και τέλος ο Άγιος Νικόδημος σημειώνει: «Πρέπει να ποιούσι και οι καθ' ημάς Κληρικοί εν τη κορυφή την τοιαύτην στεφάνην. Ου γαρ δίκαιον όρια αιώνια μεταίρειν, α έθεντο οι Πατέρες ημών».

○ Οι Κληρικοί σας με το «Παλαιόν Ημερολόγιον» φέρουν εις την κεφαλήν των την παπαλήθραν αυτήν, την στεφάνην ταύτην; Όχι! Διατί παραβαίνετε τον ΚΑ' Κανόνα της 6ης Οικουμενικής Συνόδου ο οποίος ομιλεί ρητώς περί αυτής; Διατί παραβαίνετε την αρχαίαν ταύτην παράδοσιν της Εκκλησίας; Διατί δεν ακολουθείτε τους παλαιούς Αγίους Κληρικούς, οι οποίοι έφερον την στεφάνην ταύτην;

Διατί «αίρετε όρια αιώνια» α έθεντο οι Πατέρες ημών, ως ομολογεί ο Άγ. Νικόδημος; Αφού παραβαίνετε τον ΚΑ' Κανόνα της 6ης Οικουμενικής Συνόδου και

όλην την εν προκειμένω παράδοσιν της αρχαίας Εκκλησία, εἴσθε παραβάται, εἴσθε σχισματικοί!

Τρίτον: Ο Ε' Κανὼν των Ἀγίων Ἀποστόλων λέγει «Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος τὴν εαυτοῦ γυναῖκα μὴ εκβαλέτω προφάσει ευλαβείας. Ἐάν δε εκβάλῃ ἀφοριζέσθω, ἐπιμένων δε καθαιρέσθω».

Ο Κανὼν ἐδῶ ομιλεῖ περὶ Ἐπισκόπου καὶ λέγει ὅτι δὲν πρέπει οὗτος νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν γυναῖκα του προφάσει ευλαβείας. Βλέπεις; Οἱ Ἐπίσκοποι παλαιὰ ἠδύναντο νὰ εἶναι ἐγγαμοί. Δια τὸ αὐτὸ, περὶ ἐγγάμου Ἐπισκόπου, ομιλεῖ καὶ ὁ 18ος Ἀποστολ. Κανὼν. Ἐρχεται ὅμως ὁ 12ος Κανὼν τῆς 6ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τροποποιεῖ τὸν Ἀποστολικὸν αὐτὸν Κανόνα καὶ ἀπαγορεύει νὰ ἔχουν γυναῖκα οἱ Ἐπίσκοποι!

Η τροποποίησις αὕτη προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ τελειότερος καὶ δια τοῦτο ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀγαμος, διότι ἡ παρθενία εἶναι ἀνωτέρα τοῦ γάμου κατὰ τὸ Α' Κορινθ. 7, 38. Δὲν παύει ὅμως ἡ τροποποίησις αὕτη νὰ εἶναι ἀναίρεσις τοῦ Ε' Ἀποστολικοῦ Κανόνος καὶ μεταβολὴ παραδόσεως τῆς Εκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων, ἡ ὁποία εἰδέχτο τὸν γάμον τῶν Ἐπισκόπων.

Δυνάμεθα νὰ κατηγορήσωμεν ὡς παραβάτην τὴν 6ην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, διότι κατήργησε τὸ ἐγγαμὸν τῶν Ἀρχιερέων, ἤτοι παλαιὰν καὶ μάλιστα ἀποστολικὴν παράδοσιν;

Τέταρτον: Ο ΡΑ' Κανὼν τῆς 6ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπαγορεύει νὰ δίδεται ἡ Θεία Κοινωνία εἰς τοὺς λαϊκοὺς δια τινος ἀντικειμένου, ὡς γίνεται σήμερον δια τῆς λαβίδος, ἀλλὰ ἀπ' ευθείας νὰ τίθεται ὁ Ἅγιος Ἄρτος εἰς τὰς χεῖρας τῶν λαϊκῶν καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου δια τοῦ ἀγίου Ποτηρίου νὰ προσφέρεται δια τῶν Διακόνων εἰς τὸ στόμα τῶν πιστῶν, ὅπως, δηλαδὴ μεταλαμβάνουν σήμερον οἱ Κληρικοί.

Ο Κανὼν οὗτος διατάσσει νὰ ἀφορίζεται ὁ Ἱερεὺς ὁ ὁποῖος δὲν θὰ δώσῃ τὸ Ἅγιον Ἄρτον εἰς αὐτὰς ταύτας τὰς χεῖρας τῶν πιστῶν.

Αφωρισμένον θέλει καὶ τὸ λαϊκόν ὁ ὁποῖος κοινωνεῖ κατ' ἄλλον τρόπον καὶ ὄχι δεχόμενος ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου: Καὶ ἐπὶ λέξει: «Εἰ δε τις ἀλῶ τῆς ἀχράντου κοινωνίας μεταδιδούς τοῖς τοιαῦτα δοχεῖα προσφέρουσι ἀφοριζέσθω καὶ αὐτός καὶ ὁ τοιαῦτα ἐπιφερόμενος».

Ο Ἅγιος Κυρίλλος Ἱεροσολύμων (Κατηχ. Μυσταγ. Ε') ὀρίζει σαφέστερον τὴν παλαιὰν παράδοσιν λέγων «Ὅταν πλησιάσῃς εἰς τὰ μυστήρια ἀπλώνε τὰς παλάμας σου... τὸ μὲν ἀριστερὸν χεῖρὶ ὑποκάτω τὸ δε δεξιὸν ἐπάνω καὶ βαθουλώντας τὴν παλάμην σου ἔτσι δέχου τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ». Πηδάλιον σελίς 310. ἤκουσες τι διατάσσει ὁ 101ος Κανὼν οὗτος τῆς 6ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου; Ἦκουσες τι ὀρίζει ἡ παλαιὰ παράδοσις; Νὰ κοινωνῆς με τὰ ἴδια σου τὰ χεῖρια καὶ ὄχι με ἄλλα ἀντικείμενα, ὡς π.χ. εἶναι ἡ λαβίς. Εἶναι δε ὑπὸ ἀφορισμὸν καὶ ὁ λαϊκὸς ὁ ὁποῖος κοινωνεῖ με ἄλλον τρόπον καὶ ὁ Κληρικὸς ὁ ὁποῖος δίδει τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ οὕτω.

Συ ὁ ὁποῖος κοινωνεῖς ὄχι δια τῶν χειρῶν σου, ἀλλὰ με λαβίδα καὶ θεωρεῖς ὅτι μόνον Κανόνες καὶ παραδόσεις ὑπάρχουν καὶ τίποτε ἄλλο, πῶς θὰ δικαιολογήσῃς τὴν παράβασιν αὐτήν;

Που θὰ στηριχθῆς; Μία υποσημείωσις τοῦ Πηδαλίου φέρει πιθανὴν ἐρμηνείαν τῆς καταργήσεως τοῦ Κανόνος τὴν ἔλλειψιν τῶν Διακόνων εἰς τὴν ἀρχαίαν Εκκλησίαν

και ότι ο Ιερέυς δεν ηδύνατο μόνος του να μεταδίδη χωριστά το Σώμα του Χριστού από το Αίμα. Ήνωσεν αυτά εις το Άγιον Ποτήριον και τα μεταδίδει ομού με την λαβίδα ή δια να διευκολύνωνται τα νήπια.

Αυτή η πιθανή κατά το Πηδάλιον ερμηνεία δεν είναι ικανοποιητική, διότι Διακόννοι υπάρχουν σήμερον εις πολλές Εκκλησίας. Θα έπρεπε, τουλάχιστον όπου λειτουργεί Ιερέυς και Διάκονος, να τηρήται ο Κανών ούτος και να μη παραβαίνεται. Αν πάλιν έγινε δια την διευκόλυνσιν των νηπίων, έπρεπε να περιορισθή μόνον εις αυτά και να μη γενικευθή εις όλους. Μέχρι της 6ης Οικουμενικής Συνόδου ότε ετέθη ο νόμος, πως εκοινώνουν τα νήπια; Έτσι να κοινωνούν και μετά ταύτα.

Αλλά και μία άλλη δικαιολογία δια την εισαγωγήν της λαβίδος, την οποίαν αναφέρει ο Άγιος Νικόδημος εις το Πηδάλιον, δεν είναι καθόλου ικανοποιητική: «Το αίτιον δε οπου επενοήθη η λαβίδα ήτο, διατί μερικοί, ή υποκρινόμενοι πως είναι Χριστιανοί, ή αιρετικοί ή δεισιδαίμονες, λαμβάνοντες εις χείρας τον Άγιον Άρτον ή τον έρριπτον ή τον έκρυπτον ή εις μαγείας ή πονηρίας άλλας τον εμεταχειρίζοντο. Όθεν δια της επινοήσεως της λαβίδος, διδομένης της Αγίας Κοινωνίας εις το στόμα, εσηκώθη από το μέσον κάθε αιτία και πρόφασις της Μυστηρίου τοιαύτης καταφρονήσεως».

Αλλ' είναι προφανές ότι και με την χρήσιν της λαβίδος ουδέ κατ' ελάχιστον εμειώθη ο κίνδυνος οιασδήποτε τοιαύτης καταφρονήσεως του Μυστηρίου. Ο λαμβάνων εις το στόμα την Αγίαν Κοινωνίαν ημπορεί ευκολώτατα και ανετώτα να μη την καταπιή, αλλά να την κρατήση και ρίπτοντάς την αμέσως εις ένα κουτάκι που θα έχη εις την τσέπην του, να την χρησιμοποιήση εις οιαδήποτε πονηρίαν ή μαγείαν ή να την καταφρονήση και να την βεβηλώση, με όποιον τρόπον του υπαγορεύσει ο Διάβολος... Δεν προστατεύει λοιπόν η λαβίς το Μυστήριο από καταφρόνησιν ή βεβήλωσιν.

Βλέπεις, ότι φέρομεν μέχρι σήμερα όχι μόνο ημείς, αλλά και σεις την παράβασιν του Κανόνος τούτου; αφού όλοι οι Κανόνες, όλαι αι παραδόσεις της Εκκλησίας, είναι απαράβατοι και η παράβασίς των σημαίνει σχίσμα, πως καταργήσατε τον 101ον αυτόν Κανόνα της 6ης Οικουμενικής Συνόδου;

Θα ηδυνάμην να φέρω και άλλα παρόμοια τοιαύτα παραδείγματα καταργήσεως παλαιών Κανόνων δια νεωτέρων, όχι μόνο από ημάς τους νεοημερολογίτας αλλά και από σας τους παλαιοημερολογίτας.

Τα τέσσερα όμως ως άνω παραδείγματα είναι αρκετά, δια να μη μακρηγορώ. Και σε ερωτώ: Που στηρίζεσθε σεις οι παλαιοημερολογίται και καταργήσατε τους ανωτέρω Κανόνας, Αποστ. Διαταγάς, παλαιά έθη, αρχαίας συνηθείας και παραδόσεις της Εκκλησίας άνευ νεωτέρας Οικουμενικής Συνόδου; Ασφαλώς δεν δύνασαι να απαντήσης και να δικαιολογήσης τας παραβάσεις σας αυτάς, διότι συγγχείς παραδόσεις και Εκκλησίαν. Νομίζεις ότι η Εκκλησία είναι μόνον αι αρχαίαι παραδόσεις και οι παλαιοί Κανόνες. Ουδεμίαν σημασίαν δίδεις εις την σημερινήν Εκκλησίαν ως όλον, ως Σώμα, με τα Πατριαρχεία και τας αυτοκεφάλους Εκκλησίας. Θεωρείς αυτάς σχισματικές, διότι τινές ακολουθούν το νέον ημερολόγιον και αι άλλαι, αι ακολουθούσαι το παλαιόν, έχουν πνευματικήν επικοινωνίαν με νεοημερολογίτας. Είσαι Θεολόγος και δεν πρέπει να αγνοής την διαφοράν παραδόσεων και Εκκλησίας.

Άκουσον λοιπόν την διαφοράν:

Η Εκκλησία διαιρείται, ως γνωρίζεις, εις δύο μέρη: θριαμβεύουσαν και στρατευομένην.

Θριαμβεύουσα είναι η εν τω ουρανῷ Εκκλησία, οἱ Ἅγιοι Απόστολοι και Μάρτυρες και Πατέρες και Ὅσιοι και Δίκαιοι, οἱ οποίοι απέθανον.

Στρατευομένη είναι η εν τη γῆ ζήσα Εκκλησία.

Ἡ ἤδη εν ουρανῷ θριαμβεύουσα Εκκλησία αφήκεν ωρισμένους Νόμους, Κανόνας, συνηθείας. Αυτά λέγονται παραδόσεις.

Ἡ στρατευομένη Εκκλησία δύναται και αυτή να θέτη νόμους, να νομοθετή δια τον εξής λόγον:

Ο Κύριος όταν εἶπεν ὅτι «μεθ' υμῶν εἰμι πάσας τας ημέρας ἕως της συντελείας του αἰῶνος» (Ματθ. 28, 20), δεν ἀπηυθύνετο εις την θριαμβεύουσαν εν τω ουρανῷ Εκκλησίαν, ἀλλά εις την εν τη γῆ στρατευομένην, διότι μετὰ της στρατευομένης θα εἶναι μέχρι το τέλος του κόσμου, μέχρι «της συντελείας του αἰῶνος», ἐνῶ μετὰ της θριαμβευούσης θα εἶναι και πέραν της «συντελείας του αἰῶνος» και του κόσμου τούτου, εις αἰῶνας αἰῶνων. Τούτο βεβαίον και η ιστορία της Εκκλησίας μας. Θα σου φέρω μερικά παραδείγματα: Ὅταν ἐγέναν η 6η Οικουμενική Σύνοδος το ἔτος 690 μ.Χ. εἶχον οἱ τότε Πατέρες προ αυτῶν τας παραδόσεις και τους Κανόνας των προ αυτής Αποστόλων και Ἀγίων Πατέρων, οἵτινες ἀπετέλουν ἤδη την θριαμβεύουσαν εν ουρανῷ Εκκλησίαν.

Ως Εκκλησία ζῶσα η στρατευομένη τότε Εκκλησία, το 690, εἶχε το δικαίωμα να τροποποιήση τους δύο Αποστολικούς Κανόνας, οἱ οποίοι ομιλοῦν υπέρ του γάμου των Επισκόπων. Κατήργησε την παλαιάν συνήθειαν και παράδοσιν του γάμου των Επισκόπων, καίτοι αὐτή εἶχε Αποστολικήν καταγωγήν, και εθέσπισεν νέαν κατάστασιν: Την υποχρεωτικὴν ἀγαμίαν των Επισκόπων.

Οι Πατέρες της 6ης Οικουμενικής Συνόδου ὠρισαν ἐπίσης δια του ΡΑ' Κανόνος ὅτι δεν πρέπει να κοινωνῶμεν δ' οἰουδήποτε ἀντικειμένου (ως εἶναι και η λαβίς), ἀλλά δια των ἰδίων μας χειρῶν, ὄχι μόνον οἱ Κληρικοί, ἀλλά και οἱ λαϊκοί. Οἱ Πατέρες της 6ης Οικουμενικής Συνόδου ἀπέθανον και μετεφέρθησαν εις την θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν. Ἐμεινεν ο Κανὼν αὐτός ως παράδοσις.

Ἦλθεν η ἔπειτα Εκκλησία τον 10ον ἢ 11ον αἰῶνα μέχρι σήμερον και ως Εκκλησία ζῶσα καταργεῖ εν τη πράξει τον Κανόνα αὐτόν. Ἡ κουρά των Μοναχῶν και Κληρικῶν μετὰ της παπαλήθρας ἀπετέλεσε παράδοσιν της Εκκλησίας μέχρι του 15ου αἰῶνος. Ἐφυγον ὅλοι οἱ Πατέρες ἐκεῖνοι, μετέβησαν εις τον ουρανόν και ἀφήκαν την παράδοσιν της κουράς. Ἡ μετὰ τον 16ον αἰῶνα Εκκλησία κατήργησε την παράδοσιν αὐτήν και σήμερον ὅλοι οἱ Κληρικοί, ἰδιοί μας, και ἰδιοί σας, φέρουν κόμην και ουδεμίαν παπαλήθραν.

Τι διδασκόμεθα ἀπό τα παραδείγματα, που σου ἀνέφερα; Ἄλλο πράγμα εἶναι αἱ παραδόσεις και ἄλλο η Εκκλησία.

Παραδόσεις εἶναι τα κατάλοιπα εν γῆ της θριαμβευούσης εν ουρανῷ Εκκλησίας. Αυτά εἶναι ἀρχαῖαι συνήθειαι, διάφοροι Κανόνες Συνόδων Οικουμενικῶν και Τοπικῶν και γνῶμαι Ἀγίων Πατέρων ευρισκομένων σήμερον εν τω ουρανῷ.

Εκκλησίαν δε λέγοντας ἐννοοῦμεν την ἐκάστοτε ζῶσαν εν γῆ Εκκλησίαν, την στρατευομένην, ἣτις ἔχει παρά Θεοῦ την ἐξουσίαν εἴτε να νομοθετή ρητῶς, ως ἔκαμεν η 6η Οικουμενική Σύνοδος, καταργήσασα Αποστολικούς Κανόνας και

αρχαιοτάτην παράδοσιν περί εγγάμων Επισκόπων, ή και να ζη σιωπηρώς καταστάσεις διαφόρους των καταλοίπων της θριαμβευούσης εν ουρανώ Εκκλησίας, ως έκαμε και κάμνει η μετά την 6ην Οικουμενικήν Σύνοδον Εκκλησία μέχρι σήμερον με την εισαγωγήν της αγίας λαβίδος και η μετά τον 16ον αιώνα Εκκλησία μέχρι σήμερον δια την κουράν των Κληρικών.

Εκκλησία λοιπόν και παραδόσεις αποτελούν ένα ζώντα οργανισμόν. Όπως εις πάντα οργανισμόν υπάρχουν δύο πράγματα, ένα αμετάβλητον και ένα μεταβλητόν, κατά παρόμοιον τρόπον παραδόσεις και Εκκλησία, ήτοι παλαιά και νέα Εκκλησία, αποτελουμένη από Θεϊον και ανθρώπινον στοιχείον, έχει τι το αμετάβλητον, απολύτως με το δόγμα και την ηθικήν, σχετικώς δε παν ό,τι ολόκληρος η Εκκλησία σιωπηρώς ή ρητώς θεσπίση. Ουδείς δηλαδή έχει το δικαίωμα μόνος του, έστω και αν είναι Ιερεύς η Αρχιερεύς, να παραβή παράδοσιν τινα των Πατέρων. Ούτε μία Εκκλησία δικαιούται εις γενικής φύσεως ζητήματα να αγνοή την συγκατάθεσιν των άλλων τοπικών Εκκλησιών. Επομένως σχίσμα δεν λέγεται η παράβασις μιας αρχαίας παραδόσεως (τοιαύται ως είδομεν ανωτέρω έγιναν πολλαί χωρίς να γίνη σχίσμα), αλλά όταν παράβασις της αρχαίας παραδόσεως σχίση την μίαν Εκκλησίαν από της άλλης, όταν διακοπή η κοινωνία των Εκκλησιών. Μόνον λοιπόν «η παράδοσις της Πίστεως», ήτοι η ηθική, είναι πράγματα αιωνίως αμετάβλητα και αναλλοίωτα και δεν επιδέχονται ουδεμίαν τροποποίησιν. Αι άλλαι όμως παραδόσεις, αι αναφερόμεναι εις θέματα λατρείας, διοικήσεως, εκκλησιαστικής ευταξίας κ.λ.π. δύνανται να τροποποιούνται και να μεταβάλλωνται, υπό τον όρον βεβαίως ότι τούτο γίνεται όχι υπό του α' ή β' ατόμου, έστω και αν είναι Ιερεύς ή Αρχιερεύς (εν τη περιπτώσει ταύτη έχομεν παράβασιν και ανταρσίαν), αλλ' υπό της ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ!

Το Νέον Ημερολόγιον αποτελεί σχίσμα;

Αφού εξεκαθαρίσαμεν το έδαφος περί παραδόσεων Εκκλησίας, Σχίσματος, ας ίδωμεν εάν το Νέον Ημερολόγιον αποτελή σχίσμα. Δια να αποδείξης ότι το Νέον Ημερολόγιον είναι σχισματικόν, επικαλείσαι διάφορα επιχειρήματα, τα οποία θα εξετάσωμεν ένα προς ένα:

Και πρώτον: Επικαλείσαι τας Πανορθόδοξους Συνόδους 1582, 1587, 1593, 1848 εν σελ. 26-29 και αλλαχού, αι οποίαι κατεδίκασαν το Γρηγοριανόν Ημερολόγιον. Σου απαντώ: Επειδή ταυτίζεις το Γρηγοριανόν και Νέον Ημερολόγιον, ισχυρίζεσαι ότι είναι καταδικασμένον και αυτό που έχομεν ημείς. Εις την αρχήν της πραγματείας μου σου απέδειξα ότι το Νέον λεγόμενον Ημερολόγιον δεν είναι Γρηγοριανόν, αλλά διωρθωμένον Ιουλιανόν, όχι μόνον από καθαρώς ημερολογιακής απόψεως, αλλά και από Εκκλησιαστικής, καθ' όσον το Γρηγοριανόν δεν λαμβάνει υπ' όψιν του το Πάσχα των Εβραίων και εορτάζουν οι Δυτικοί προ αυτού ή μαζί με αυτό.

Αι Πανορθόδοξοι Σύνοδοι κατεδίκασαν το Γρηγοριανόν Ημερολόγιον, το Πασχάλιον τούτου και το Καλανδάριον, το εορτολόγιον δηλ. των κινητών εορτών Μεσοπεντηκοστής, Αναλήψεως, Πεντηκοστής, Αγίας Τριάδος κ.λ.π., διότι ξεφεύγει από τας πραγματικάς οροθεσίας της Α' Οικουμενικής Συνόδου, καθ' ην το Πάσχα μας πρέπει να γίνεται μετά το Εβραϊκόν Πάσχα. Το Νέον Ημερολόγιον τηρεί την διάταξιν ταύτην. Άρα δεν υπάγεται εις την καταδίκην αυτήν. Μόνη η προώθησις των 13 ημερών, εφ' όσον δεν έθιξε το Πασχάλιον ούτε το Καλανδάριον του

Πασχαλίου, δεν υπόκειται εις την καταδίκην εκείνην των Πανορθόδοξων Συνόδων των ετών 1582, 1587, 1593, 1848.

Δεύτερον: «Με την προώθησιν των 13 ημερών και την διατήρησιν του Πασχαλίου κύκλου περιωρίσθη, ενίοτε δε καταργείται η νηστεία των Αγίων Αποστόλων», γράφει εν σελ. 13.

Η νηστεία των Αγίων Αποστόλων αν και δεν έχει νομοθετηθή υπό Οικουμενικής ή τοπικής Συνόδου, ως αρχαίον έθος έχει νόμου ισχύν και δεν δύναται να καταργηθή ή τροποποιηθή. Ναι, δεν δύναται να τροποποιηθή η νηστεία αύτη υπό τινος Χριστιανού, έστω και Αρχιερέως. Δεν δύναται ακόμη να μην καταργήση μία Εκκλησία εν αγνοία της άλλης. Εφ' όσον όμως και αι τηρούσαι το Παλαιόν και διατηρούσαι το Νέον Ημερολόγιον Εκκλησiai, αι μεν δέχονται και αι άλλαι ανέχονται τον περιορισμόν αυτόν, δεν έγινε Σχίσμα. Σχίσμα θα ήτο, εάν διεφώνουν επί του προκειμένου αι Αυτοκέφαλοι Εκκλησiai και τα Πατριαρχεία και διέκοπτον τας σχέσεις των μετά των Νεοημερολογιτικών Εκκλησιών. Τούτο όμως δεν έγινε. Άρα δεν υπάρχει Σχίσμα!

Τρίτον: Θεωρείς ως Σχίσμα εν τη Εκκλησία το ότι αι Εκκλησiai Νεοημερολογιτών και Παλαιοημερολογιτών έχουν τας εορτάς Χριστουγέννων και τας άλλας ακινήτους εορτάς και νηστεύουν κατά διάφορον χρόνον. Ούτω, όταν η μία Εκκλησία νηστεύη, η άλλη δεν νηστεύει. Όταν η μία Εκκλησία νηστεύη η άλλη έχει τα Φώτα κ.λ.π.

Βεβαίως ωραιότερον είναι να συνεορτάζουν όλοι οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί και να νηστεύουν ομού κατά τον αυτόν χρόνον. Ουδεμία αντίρρησης υπάρχει επ' αυτού. Η διαφορά όμως του χρόνου της εορτής και της νηστείας Χριστουγέννων και Αγίων Αποστόλων, δεν αποτελεί Σχίσμα, διότι η αρχαία μας Εκκλησία μέχρι της πρώτης Οικουμενικής Συνόδου ούτε τα Χριστούγεννα ούτε το Πάσχα συνεώρταζεν ούτε και η νηστεία της ήτο η αυτή πανταχού. Εν τούτοις δεν υπήρχε Σχίσμα εις τας επιμέρους Εκκλησίας. Το ότι δεν εώρταζον ουδέ συνεώρταζον οι προ του 300 μ.Χ. Χριστιανοί τας ακινήτους εορτάς, έδειξα δι' ων είπον προηγουμένως. Όχι μόνον τα Χριστούγεννα και τας συναφείς προς αυτά εορτάς δεν συνεώρταζον οι παλαιοί Χριστιανοί, αλλά ουδέ το Πάσχα. Αυτό μας λέγει η ιστορία: Ο Άγιος Πολύκαρπος (150 μ.Χ.) Επίσκοπος Σμύρνης μετέβη εις την Ρώμην και συνητηθή με τον Επίσκοπον Ανίκητον. Συνέπεσε το Πάσχα. Ο πρώτος ήθελε να τελέση αυτό την 14ην του μηνός Νισάν. Ο Πάπας Ανίκητος ήθελε να κάμη το Πάσχα την Κυριακήν. Συνεζήτησαν επ' αυτού. Ούτε ο Πολύκαρπος έπεισε τον Ανίκητον ούτε ο Ανίκητος τον Πολύκαρπον. Συνελειτούργησαν και απεχωρίσθησαν ειρηνικώς (Ευσεβίου εκκλης. Ιστορ. Ε' 24, 14).

Δεν απετέλεσε Σχίσμα μεταξύ των ο κατά διάφορον χρόνον εορτασμός του Πάσχα (ιδέ Εκκλης. Ιστορ. Στεφανίδου σελίδα 99). Ούτε και η κατά διάφορον χρόνον γινομένη νηστεία αποτελεί Σχίσμα.

Ιδού τι λέγει επ' αυτού η Εκκλησιαστική ιστορία του Ευσεβίου Ε' 24, 12-13. «Ου μόνον περί της ημέρας εστίν η αμφισβήτησις, αλλά και περί του είδους αυτού της νηστείας. Οι μεν οίονται μίαν ημέραν δεις αυτούς νηστεύειν, οι δε δύο, οι δε και πλείονας. Οι δε τεσσαράκοντας ώρας ημερινάς τε και νυκτερινάς.... Πάντες ούτοι ειρήνευσάν τε και ειρηνεύομεν προς αλλήλους και η διαφωνία της νηστείας την ομόνοιαν της πίστεως συνίστησιν».

Βλέπεις· τι εγένετο εις την πρώτην Εκκλησίαν; Είχον διαφοράς εις την νηστείαν και όμως ειρήνευον μεταξύ των και η διαφορά αύτη όχι μόνον δεν ετάρασεν αυτούς, αλλά «η διαφωνία της νηστείας την ομόνοιαν της πίστεως συνίστησιν»! Διατί λοιπόν συ θέτεις τόση βαρύτητα εις την διαφοράν της νηστείας των Αγίων Αποστόλων, αφού εις την αρχαίαν Εκκλησίαν «η διαφωνία της νηστείας την ομόνοιαν της πίστεως συνίστησιν»;

Θα μου είπης ότι πριν κανονισθούν αι εορταί και αι νηστείαι, είχε το δικαίωμα εκάστη Εκκλησία να τηρή την παράδοσίν της. Όταν όμως εκανονίσθησαν, δεν δικαιούμεθα να εκφεύγωμεν της οροθεσίας αυτής. Ναι, δεν δύναται, επαναλαμβάνω, έκαστον άτομον, έστω και Αρχιερεύς, παρά την γνώμην της Εκκλησίας του ή και εκάστη Εκκλησία εν αγνοία των άλλων, να παραβαινη χρόνους εορτών και διάρκειαν νηστειών. Όταν όμως η Εκκλησία ως όλον, ως Σώμα, με τας αυτοκεφάλους Εκκλησίας και τα Πατριαρχεία, δέχεται ή ανέχεται το Παλαιόν και Νέον Ημερολόγιον και τον διάφορον χρόνον των εορτών και της νηστείας, ουδείς δύναται να ομιλή περί Σχίσματος. Μήπως και αι Πανορθόδοξοι Σύνοδοι που κατεδίκασαν το Γρηγοριανόν Ημερολόγιον δεν παρέβαινον τον ρητώς ομιλούντα περί του τρόπου της θείας Κοινωνίας 101 Κανόνα της 6ης Οικουμενικής Συνόδου και εκοινωνουν τους λαϊκούς με λαβίδα, ή δεν έφερον κόμην και παρέβαινον τους σχετικούς Κανόνας; Και όμως δεν ήσαν Σχισματικοί!

Τέταρτον: Θα μου είπης: Διατί λοιπόν γίνεται τόσος λόγος περί τηρήσεως της Παραδόσεως; Ο Απόστολος Παύλος, οι Πατέρες της Εκκλησίας, αι Σύνοδοι φωνάζουν: «Στήκετε και κρατείτε τας παραδόσεις».

Επί του σημείου αυτού αναφέρεις πλήθος παραπομπών εις ωρισμένους Κανόνας που ρητώς καταφέρονται κατά νεωτερισμών. Πως, θα μου είπης, τόσαι φωναί περί παραδόσεως ελέχθησαν εις μάτην;

Όχι, αγαπητέ μου. Αι αφωναί αύται ισχύουν και πρέπει να ισχύουν. Πρέπει να προσέξης όμως, εις ποιόν απευθύνονται αι φωναί και οι αφορισμοί ούτοι. Αι φωναί αύται απευθύνονται υπό της Εκκλησίας δια των αντιπροσώπων της, Πατέρων και Συνόδων Οικουμενικών και Τοπικών, εις τους πιστούς και όχι από τους πιστούς προς τας Εκκλησίας των! Τα μέλη της Εκκλησίας δηλαδή είναι υποχρεωμένα να τηρούν τας γραπτάς και αγράφους Παραδόσεις. Δεν δικαιούται τις να παραβή αυτάς, έστω και αν είναι Ιερεύς ή Αρχιερεύς.

Διότι τούτοι όλοι οι Κανόνες έχουν την φράσιν: «Επίσκοπος ή Πρεσβύτερος ή Διάκονος...», απευθύνονται προς επί μέρους άτομα. Η Εκκλησία όμως ως όλον, ως Σώμα, έχει διαφορετικήν θέσιν από τα μέλη της. Αύτη είναι ο Ύπατος Κριτής της Παραδόσεως. Τι είδομεν προηγουμένως εις το θέμα του γάμου των Αρχιερέων; Ενώ ούτος επετρέπετο κατά τους Αποστολικούς Κανόνας και την αρχαίαν παράδοσιν, η Εκκλησία τον κατήργησε ρητώς δια της 6ης Οικουμενικής Συνόδου. Τι είδομεν εις το θέμα της λαβίδος; Ότι η Εκκλησία σιωπηρώς έθεσεν εις αχρησίαν τον 101ον Κανόνα της 6ης Οικουμενικής Συνόδου εισαγαγούσα εν τη κοινωνία των λαϊκών την χρήσιν λαβίδος. Η ίδια πάλιν Εκκλησία έθεσεν εις αχρησίαν νόμους και παραδόσεις περί κουράς, θεσπίσασα σιωπηρώς την κόμην των Κληρικών.

Μάθε λοιπόν ότι ημείς μεν ως άτομα δεν δυνάμεθα να καταργώμεν ή να τροποποιώμεν τας παραδόσεις. Η Εκκλησία όμως έχει άλλην δύναμιν· δεν είμεθα ίσοι με αυτήν. Αυτό μας διακηρύσσει η ιστορία της Εκκλησίας, η Παράδοσις!

Πέμπτον: Εν κεφ. 1 και 2 γράφεις ότι «το Νέον Ημερολόγιον εισήχθη μονομερώς αντικανονικώς άνευ της συναινέσεως απασών των ορθοδόξων Εκκλησιών και διέσπασεν την ενότητα της καθ' όλου ορθοδόξου Εκκλησίας».

Απαντώ: Ούτε το Ημερολόγιον ήλλαξεν, όπως σου είπα εις την αρχήν (Ιουλιανόν - διορθωμένον - έχομεν και ημείς) ούτε αντικανονική υπήρξεν η προώθησις του μηνολογίου κατά 13 ημέρας, διότι αύτη εγένετο κατόπιν συνεννοήσεως των Εκκλησιών και ούτω δεν διεσπάσθη η ενότης της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Τούτο άλλωστε απέδειξε και το εν Ρόδω συνεληθόν Πανορθόδοξον Συνέδριον του 1961 και 1964 όπου Εκκλησiai Παλαιού και Νέου Ημερολογίου συνελειτούργησαν και έδωσαν τον ασπασμόν της αγάπης. Μόνον σεις ως σχισματικοί απεκλείσθητε του Διορθοδόξου αυτού Συνεδρίου, διότι ουδεις εξ υμών των αυτοτιτλοφορουμένων «γνησιών ορθοδόξων Χριστιανών» εγένετο δεκτός εις το Πανορθόδοξον αυτό Συνέδριον 1961 και 1964.

Έκτον: Εν κεφ. 5ω γράφεις ότι η τήρησις υφ' υμών των Νεοημερολιγιτών αθίκτου του Πασχαλιου Κανόνος επέδρασεν επί του εορτολογίου του ενιαυσιου κύκλου των εορτών, μεθ' ου αναποσπάστως συνδέεται ο υπό της Α' Οικουμενικής Συνόδου καθιερωθείς Πασχάλιος Κανών και επέφερε διαταραχήν. Απαντώ:

Η σημερινή διαταραχή εορτολογίου κινητών και ακινήτων εορτών, είναι επάνοδος εις τας ημερομηνίας της Α' Οικουμενικής Συνόδου, διότι επανήλθον εις την 21ην Μαρτίου ως εαρινήν ισημεριάν που είχαν οι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου. Εν άτομον, έστω και Αρχιερεύς, μία επί μέρους Εκκλησία, δεν δύναται, εν αγνοία των άλλων, να κάμη τας αναπροσαρμογάς αυτάς, έστω και αν αύται μας επαναφέρουν εις τας αρχαίας ημερομηνίας.

Η ηνωμένη όμως Εκκλησία Νεοημερολογιτών και Παλαιοημερολογιτών, ως όλον, ως Σώμα, δεχομένη η πρώτη, ανεχομένη η δευτέρα, το Νέον Ημερολόγιον έχει δικαίωμα να κάμη τοιαύτας μεταβολάς, τοσούτω μάλλον καθ' όσον δια της προωθήσεως 13 ημερών φθάνομεν, ως είπομεν, εις τας πραγματικάς ημερομηνίας των Πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου, οι οποίοι είχαν εαρινήν ισημεριάν, επαναλαμβάνω, την 21ην Μαρτίου ως έχομεν ημείς με την προώθησιν αυτήν και όχι την 8ην Μαρτίου που έχετε σεις.

Έβδομον: Εις το κεφ. 16 γράφεις ότι, αι ακολουθούσαι το Παλαιόν Ημερολόγιον Εκκλησiai έχουν 200 εκατομμύρια πιστών αι ακολουθούσαι το Νέον έχουν 25 εκατομμύρια. Ιδού λοιπόν ότι έγινε Σχίσμα.

Σχίσμα, αγαπητέ μου, έχομεν όταν διακοπή η πνευματική κοινωνία μεταξύ των Εκκλησιών και όχι όταν εορτάζουν κατά διάφορον χρόνον τας εορτάς. Αυτό λέγει η ιστορία της Εκκλησίας, ως ίδωμεν προηγουμένως εις τον διάφορον εορτασμόν του Πάσχα προ της Α' Οικουμενικής Συνόδου.

Εφ' όσον λοιπόν αι ακολουθούσαι το Παλαιόν Ημερολόγιον Εκκλησiai δεν διέκοψαν τας σχέσεις των μετά των Νεοημερολογιτών, Σχίσμα δεν υπάρχει. Διάβασε καλά την Ιστορίαν της Εκκλησίας μας.

Μου αναφέρεις τον αριθμόν των ακολουθούντων το Παλαιόν Ημερολόγιον, 200.000.000 με τα 25.000.000 που ακολουθούν το Νέον δια να δείξης ότι η πλειονότης είναι με το Παλαιόν. Σου απαντώ: Τα 200 εκ. των Παλαιοημερολογιτών εφ' όσον είναι ηνωμένα με τας Εκκλησίας των «σχισματικών Νεοημερολογιτών»,

κατά την γνώμην σας, είναι σχισματικοί! Διατί λοιπόν τους επικαλείσαι; Εν σελ. 47 καταδικάζεις συ ο ίδιος όλας τας αυτοκεφάλους Εκκλησίας όχι μόνον των Νεοημερολογιτών αλλά και των Παλαιοημερολογιτών και λέγεις: «Δεν είναι εν τάξει, διότι όταν εκαινοτόμησεν η Εκκλησία της Ελλάδος έπρεπε να κόψουν πάσαν επικοινωνίαν». Δεν έκοψαν όμως. Άρα είναι και αυτοί Σχισματικοί! Αφ' ου και τα 200 αυτά εκ. είναι Σχισματικοί, πως παρουσιάζεις τους αριθμούς των ως απόδειξιν υπέρ του Παλαιού Ημερολογίου;

Βλέπεις, πως αντιφάσκεις;

Όγδοον: Εις το κεφ. 83 φροντίζεις να αποδείξης ότι είναι μυθώδες και από αστρονομικής απόψεως η μετατόπισις των εποχών του Χειμώνος και του Θέρους, εάν συνεχίζετο η διαφορά του Ημερολογίου. Και λέγεις: «Αφού Μάρτιον είχομεν την έξοδον των Ισραηλιτών εκ της Αιγύπτου το 1500 μ.Χ., Μάρτιον έχομεν και σήμερον 2000 μ.Χ., πως δεν επήλθε μεταβολή τις;

Απλούστατα το προ του Ιουλιανού Ημερολογίου 45 π.Χ. ακολουθούμενον ημερολόγιον των Εβραίων είχε σεληνιακούς μήνας και ηλιακά έτη. Επειδή το ηλιακόν έτος έχει 12 σεληνιακούς μήνας και 11 ημέρας οι Εβραίοι προσέθετον ως είπομεν ανωτέρω ανά 3 ή 2 έτη τον 13ον μήνα τον οποίον ωνόμαζαν βε - Αδάρ και ούτω εκάλυπτον την διαφοράν.

Εκείνο δηλ. το οποίον κάνομεν ημείς με την προσθήκην των 13 ημερών εις 1600 έτη δια να καλύψωμεν την διαφοράν του Ιουλιανού ημερολογίου από της Α' Οικουμενικής Συνόδου μέχρι σήμερον, το έκαμνον οι Εβραίοι ανά δύο ή τρία έτη προ του Ιουλιανού Ημερολογίου, ήτοι προ του 45 π.Χ., προσθέτοντες ολόκληρον, σεληνιακόν μήνα ανά δύο ή τρία έτη και ούτω διετηρήθη το Πάσχα των τον Μάρτιον μήνα.

Την διαφοράν αυτήν των 13 ημερών από της Α' Οικουμενικής Συνόδου την δέχεται και το ίδιον το Πηδάλιον. Ιδέ σελίδα 9, ερμηνείαν του 7ου Αποστολικού Κανόνος. Πως συ την αρνείσαι; Πλην αυτού γνωρίζομεν εκ της Κοσμογραφίας της 6ης τάξεως των Γυμνασίων σελ. 57, ότι το π.Χ. ακολουθούμενον ημερολόγιον υπό των Ρωμαίων από το 700 μέχρι το 45 π.Χ. ήτο το ημερολόγιον του Νουμά, το οποίον, είχεν 354 ημέρας. Ήτο δηλαδή όμοιον με το ημερολόγιον των Εβραίων, είχε σεληνιακούς μήνας και ηλιακά έτη. Καθ' έκαστον έτος υπελείποντο 11 ημέραι. Προσέθετον οι Ρωμαίοι εις έκαστον 2ον έτος συμπληρωματικόν μήνα, 22 ημέρας. Ενόμιζον ότι ούτω θα καλυφθή η διαφορά του πολιτικού έτους και του ηλιακού, του τροπικού, έτους. Πράγματι όμως με τον συμπληρωματικόν μήνα το έτος ήτο μικρότερον του πραγματικού κατά 0,242217 μέσης ηλιακής ημέρας. Μέχρι δε του Ιουλίου Καίσαρος είχαν προχωρήσει τοσούτον, ώστε αι εορταί του θερισμού εωρτάζοντο εις το τέλος του χειμώνος!

Ο Ιούλιος Καίσαρ επεχείρησε το 45 π.Χ. να άρη την ασυμφωνίαν ταύτην καλέσας τον αστρονόμον Σωσιγένην εκ της Αλεξανδρείας. Και εν πρώτοις επεξέτεινε την διάρκειαν του έτους της μεταρρυθμίσεως (του 45 π.Χ.) εις 445 ημέρας. Ήτοι προσέθεσαν εις το ημερολόγιον του Νουμά 91 ημέρας, ούτως ώστε αι διάφοροι εορταί να εορτάζωνται εις τας καταλλήλους ημέρας του έτους. Το έτος τούτο ωνομάσθη έτος συγχύσεως. Ήπειτα από αυτό ο Ιούλιος Καίσαρ ώρισε το Ιουλιανόν ημερολόγιον, 365 ημέρας, και εν δίσεκτον έτος ανά 4 έτη. Βλέπεις ότι ο Ιούλιος

Καίσαρ προσέθεσεν 91 ημέρας εις το έτος 45 π.Χ. δια να καλύψη την διαφοράν των προηγουμένων ετών;

Επομένως προ Χριστού Εβραίοι και Ρωμαίοι έκαμον προσθήκας προς κάλυψιν ημερολογιακών διαφορών. Πως αγνοείς τα πράγματα αυτά;

Ένατον: «Πρέπει να υπακούωμεν», γράφεις εν κεφ. 86 σελ. 74, «εις τους Θεοφόρους και Αγίους εκείνους Πατέρας και όχι εις τους σημερινούς». Εκείνοι όμως οι Πατέρες εδέχοντο τον γάμον των Επισκόπων, δεν είχαν κόμην, έφερον παπαλήθραν, εκοινωνούν τους λαϊκούς ουχί δι' αγίας λαβίδος και κατεδίκάζον τους έχοντας κόμην, μη φέροντας παπαλήθραν και μη δίδοντας την θείαν Κοινωνίαν στους λαϊκούς επί των χειρών αυτών. Διατί και αυτά δεν τα τηρείς; Διατί δεν υπακούεις εις αυτούς;

Δέκατον: Λέγεις εν σελίδι 85: Η Εκκλησία της Ελλάδος προτίθεται να προβή εις μεταρρυθμίσεις, ώστε να υπάρχη γάμος Μοναχών, κατάργησις Εικόνων, μεταβολή του Βαπτίσματος και άλλα. Εδώ είσαι συκοφάντης!

Διάφορα σπερμολογήματα ανευθύνων τα παρουσιάζεις ως γνώμας της Εκκλησίας!

Δέκατον: Λέγεις όλως αφελώς: «Με ποίους εορτάζουν τα επουράνια, όταν τα επίγεια έχουν διαφόρους ημέρας εορτών; Όταν δηλ. οι Νεοημερολογίται ψάλλουν «Σήμερον γεννάται ο Χριστός...» 13 ημέρας προ των Παλαιοημερολογιτικών Εκκλησιών, με ποίους θα εορτάσουν τα επουράνια την Γέννησιν του Χριστού, αφού υπάρχη διαφορά χρόνου;

Όταν πάλιν μετά την Γέννησιν του Σωτήρος λέγομεν εις την σχετικήν ευχήν «Σήμερον τα άνω εορτάζουν...» με ποίους εορτάζουν τα επουράνια; Με το Παλαιόν ή το Νέον;

Σε ερωτώ και εγώ: Όταν επί 300 έτη εώρταζον αι μεν Εκκλησiai της Δύσεως Πάσχα την Κυριακήν μετά το Νομικόν Πάσχα, αι δε Εκκλησiai της Μ. Ασίας την 14ην Νισάν, με ποίους εώρταζον το Πάσχα τα ουράνια; Την 14ην Νισάν με τον Άγιον Πολύκαρπον Σμύρνης ή την Κυριακήν με τον Άγιον Ανίκητον Πάπαν Ρώμης; Ασφαλώς και με τους δύο. Όταν η Αίγυπτος, η Παλαιστίνη, η Κύπρος εώρταζον την Γέννησιν του Χριστού την 6ην Ιανουαρίου μετά των Θεοφανείων, ως είδομεν, η δε Ρώμη την 25ην Δεκεμβρίου, με ποίους εώρταζον τα επουράνια; Και με τους δύο! Το ίδιον συμβαίνει και σήμερον, αφού η Εκκλησία η επί γης είναι ηνωμένη. Τα ουράνια εορτάζουν και με τους δύο. Τα ουράνια έχουν πάσαν ημέραν εορτήν, διότι εκεί δεν υπάρχουν εργασίαι ως εν τη γη και ημέραι ιδιαίτεραι εορτών. Τα ουράνια πανηγυρίζουν πάντοτε, διότι πάσα ημέρα εορτή εστι δια τους εκεί.

Συμπέρασμα: Πρώτον: Συγχέεις το Νέον Ημερολόγιον με το Γρηγοριανόν. Ιδού η εσφαλμένη σου βάση. Σου απέδειξα ότι το Νέον Ημερολόγιον δεν είναι το Γρηγοριανόν από ημερολογιακής και εκκλησιαστικής απόψεως, αλλά διορθωμένον Ιουλιανόν με τας ημερομηνίας της Α' Οικουμενικής Συνόδου. Άρα το Ημερολόγιον που ακολουθούμεν είναι πράγματι το Παλαιόν Ιουλιανόν Ημερολόγιον.

Δεύτερον: Δια το Πασχάλιον Κανόνα δεν λαμβάνεις ως κύρια χαρακτηριστικά τα ορισθέντα υπό της Α' Οικουμενικής Συνόδου (εαρινήν ισημερίαν, Πανσέληνον, Πάσχα Εβραίων και Κυριακήν), αλλά την ημερομηνίαν 22αν Μαρτίου - 25ην

Απριλίου, ήτις ουδόλως μνημονεύεται εις τα πρακτικά της Α' Οικουμενικής Συνόδου.

Την συμπληρωματικήν οροθεσίαν ταύτην 22 Μαρτίου - 25 Απριλίου έλαβε ως μοναδικόν και κύριον χαρακτηριστικόν παρά του ρητούς Κανόνας.

Τρίτον: Θεωρείς τας ακινήτους εορτάς Χριστουγέννων και τας συναφείς προς αυτάς ορισθείσας υπό του Θεού, και επομένως ουδείς δύναται να τας μετακινήση!

Σου απέδειξα δια των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας ότι αύται επί 300 έτη μ.Χ. ηγνοούντο. Κατόπιν η των Χριστουγέννων συνεωρτάζετο μετά των Θεοφανείων και έπειτα εχωρίσθησαν τα Χριστούγεννα από τα Θεοφάνεια. Αυτά λέγουν οι Πατέρες. Αν αι εορταί αύται ήσαν, ως λέγεις συ, υπό Θεού ορισθείσαι, ηγνόουν αυτάς οι Πατέρες και τας εγνώριζες συ;

Τέταρτον: Συγχέεις παραδόσεις και Εκκλησίαν και νομίζεις ότι δεν δύναται η Εκκλησία ως όλον να κάμη μεταβολήν εις τας παραδόσεις. Και όμως σου απέδειξα πως εκάστοτε Εκκλησία, ζώσα ούσα, μετέβαλε ρητώς ή σιωπηρώς ουκ ολίγα έθιμα, προγενεστέρας συνηθείας και παραδόσεις. Πως και σεις σήμερον παραβαίνετε παραδόσεις αρχαίας της Εκκλησίας; Αφού λοιπόν δεν ημπόρεσες να διακρίνης διαφοράν παραδόσεων και Εκκλησίας και δεν εννοείς τι θα είπη Σχίσμα, θεωρείς Σχισματικήν την Εκκλησίαν των Νεοημερολογιτών, διότι ακολουθεί το Νέον Ημερολόγιον! Και όμως σου απέδειξα δια της Ιστορίας της Εκκλησίας ότι Σχίσμα δεν συνιστά ο κατά διάφορον χρόνον εορτασμός, αλλά η μη πνευματική κοινωνία των αυτοκεφάλων Εκκλησιών και Πατριαρχείων.

Σεις λοιπόν που έχετε αποκοπή από την ολομέλειαν αυτήν της Ορθοδοξίας είσθε σχισματικοί και προς υμάς ως τοιούτους απευθύνονται όλοι οι αφορισμοί των Πατέρων και τα ουαί.

Είχον υποχρέωσιν να σου απαντήσω, διότι γραπτώς και προφορικώς δια γνωστών σου προσώπων με προεκάλεσας εις τούτο. Έκαμα το καθήκον μου προς σε και πάντα άλλον, ο οποίος θέλει να μάθη την αλήθειαν περί Παλαιού και Νέου Ημερολογίου.

Τα περαιτέρω ανήκουν εις σε, τους αναγνώστας μου και τον Θεόν! Υγίαινε!